

**Kıdem tazminatına dokunmak,
GENEL GREV sebebidir!**

sayfa 3

İşçi sınıfı mücadelelerinden...

Leroy Merlin işçisi ilk AVM grevini kazandı
THY grevi forumlarla buluştu
Feniş'te çözüm: işçi denetiminde kamulaştırma!

sayfa 2-3

Gerçek

**Biz Yüzde 99'uz Platformu'nun
çalışmaları sürüyor!**

**Halk isyanını
işçi sınıfı ile
birleştirelim!**

f Biz yüzde 99'uz

@bizyuzde99uz

@bizyuzde99uz@gmail.com

Kasım 2013 / Sayı: 49

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

İsyanı çalan sandığını hazırlar

Türkiye 31 Mayıs gece yarısından başlayarak eşi görülmemiş bir halk isyanı yaşadı. Sadece İstanbul Gezi'de değil, sadece Hatay Armutlu'da değil, Rize'nin Fındıklı ilçesi gibi yerlerde bile isyan binlerce, on binlerce, yüz binlerce insanı sokaklara döktü, milyonlar tencere tava müziğiyle katıldı şölene. Haziran balayıcıydı. Temmuz olgunlaşma anı. Ağustos soluklanma arası oldu. Eylül ODTÜ ile, Ankara Tuzluçayır ile, Hatay Armutlu ile dayanışma içinde yeniden bir ayağa kalkışa tanık oldu.

Ama aynı Eylül başka bir süreci daha başlattı: seçim tartışmaları. CHP kendi içinde Sarıgül'le çalkalanıyor. BDP (şimdi HDP) İstanbul'da Sırrı Süreyya Önder ile atak yapıyor. Solun tamamı ve Kürt hareketi seçim taktikleri konuşuyor.

Eylül, daha önce başlamış bir başka süreci olgunlaştırdı. "Mustafa Kemal'in askerleri" Haziran ve Temmuz'da halk isyanının meşru bir bileşeniydi. Temmuz'da kendi programlarını isyanın programı haline getirmek, herkesi askerleştirmek için planlı bir politik-ideolojik taarruz başlatıldılar. Sonra Kadıköy'de yapılan ulusalcı şenliğin başarısını görünce, kendi başlarına yürümeye karar verdiler.

Üçüncüsü, Eylül ayında isyan yaz uykusundan uyanırken, sağıyla soluyla liberaller aniden "bu kadar fazla" demeye başladılar. Bunlara göre isyanı Ergenekoncular kullanıyordu. Polise benzer biçimde isyancıların bir bölümü de şiddete başvurmaya başlamıştı. Ayrıca zaten huzursuz zengin çocukları değil miydi Gezi parkını dolduranlar? Böylece tam anlamıyla türlü tadında, ama isyan karşıtı bir karalama çorbası pişiriliyordu.

Ulusalcısı, liberali, her renkten CHP'lisi, bunların ortak noktası, işi tek önemsedikleri siyaset biçimi olan, sandığa havale etmekten ibarettir. (Bazılarının bazı koşullarda daha da fazla sevindikleri bir yöntem yok değil. Ama askeri darbe yöntemi bugünlerde tutukluk yapıyor!) Uzun bir tarihsel süreç içinde parlamento tutkunu haline gelmiş sosyalist sol akımlar da onların peşinde. İsyani el birliğiyle durduruyorlar. Çalıp sandığa havale ediyorlar.

Oysa ODTÜ camiasına ve 100. Yıl mahallesi halkına bakın. En başta öğrenciler, ama aynı zamanda öğretim görevlileri, asistanlar, üniversitenin emekçileri, mahallenin emekçileri, ODTÜ mezunları, hepsi birden Gökçek'in ormanlara karşı gece yarısı savaşlarına ve Erdoğan'ın müteşekkir olduğu polise karşı onurlu bir direniş gösteriyorlar. "Ateş düştüğü yeri yakar" mı diyeceğiz? ODTÜ kampüsünü ve doğal hayatın toprak rantı tarafından henüz biçilmemiş olduğu öteki ortamları Mart ayına kadar korumasız mı bırakacağız? Halk isyanını cami avlusuna mı bırakacağız?

O kocaman isyanı AKP hükümeti söndüremedi. Seçim takıntısı söndürmeye başlıyor. İzin vermeyelim.

Gerçek

Halk isyanını çalınmıyor

sayfa 9

**Hakan Fidan olayı:
Emperyalizmin
ve Siyonizmin
Erdoğan'a mesajı**

5

**AKP-El Kaide:
Öküz öldü
ortaklık bitti mi?**

6-7

**Halkın isyanı
yargılanamaz!**

Cihan yoldaşımız ve isyan tutsaklarıyla dayanışma eylemleri sürüyor; dünyada kardeş partilerimizden destek mesajları yağıyor.

10

Yılmaz Tan

Kabahatin büyüğü kimde?

Son yıllarda başta İstanbul olmak üzere büyük kentlerde AVM'ler, gökdelenler, otoyollar, köprülerle betonlaşma almış başını gidiyor, Türkiye'nin büyük holdinglerinin portföyleri içinde inşaat ve gayrimenkul yatırımları önemli bir yer tutuyor. Öte yandan Türkiye işçi sınıfının maruz kaldığı taşeronlaşma, güvencesizleşme ve iş kazası ölümlerinin en çok yaşandığı sektörlerin başında da inşaat sektörü yer alıyor. Bu bakımdan Türkiye kapitalizmine damgasını vuran ve "kentsel dönüşüm" adı altında yürütülen inşaat faaliyetlerinin doğasını ve sorumlularını tespit edebilmek, işçi hareketinin önümüzdeki dönemde "kent hakkı" etrafında kime karşı ve hangi taleplerle mücadele etmesi gerektiği açısından da önem taşıyor.

Gelgelelim Wall Street'teki parkın işgalinden ODTÜ'nün ormanlık arazisi içinden geçecek karayolunu önlemek için verilen mücadeleye kadar son yıllara damgasını vuran kamusal alana müdahale tartışmalarında özellikle sol çevrelerde yaygın olan bir eğilim söz konusu. Olan biteni neoliberal ve otoriter zihniyetin egemenliği altındaki devletin izlediği ekonomi politikalarının bir ürünüymiş gibi kavramak. Bu "sol" kavrayışa göre günümüzde arsa satışı üzerinden yürütülen bu "inşaat odaklı birikim" aslında bir rant, talan ve yağma projesidir. Bu konu üzerine yazılarıyla bizleri aydınlatan gazeteci-yazar Mustafa Sönmez kanımızca böylesi bir bakış açısının en iyi temsilcilerinden biri. Yazarın çeşitli yazılarında vurguladığı çeşitli tespitlere katılmamak mümkün değil. Yazar, TOKİ'nin, yüksek gelir gruplarına konut ve AVM üreten firmalara İstanbul rantını paylaştıran bir kurum olduğu, adeta bir KİT gibi, üretim yapmaktan çok, kamuya ait olan arsaları, kamu binalarını satan ikinci bir özelleştirme idaresi gibi çalıştığını doğru tespit ediyor (Cumhuriyet, 20.5.2011), bu "özelleştirme" faaliyetinden faydalanan kesimin de adını doğru koyuyor: "Şimdi devir, konutu tıpkı diğer dayanıklı tüketim malları gibi, yeni bir mal gibi, seri üretilip satmak, birikimi buradan elde etmek. Şimdi sahnede küçük müteahhitler, yap-satçılar değil, eskinin sanayicileri, finansçıları var ama yeni adları "Gayrimenkul Yatırım Ortaklığı"... Akfen, Akmerkez, Alarko, Ağaoğlu, Doğuş, Eczacıbaşı, İş, Emlak, Kiler, Halk, Nurol, Zorlu, TSKB, Vakıf, Torunlar... Eski ve yeni nesil holdingler, şimdi inşaat, özellikle konut sektörünün baş aktörleri durumundalar..." (Cumhuriyet, 24.10.2012).

Ancak iş sorumlu aramaya gelince Sönmez devlete yöneliyor: "Haksızlık etmeyelim, **kötü idare edilen** sadece sanayi değil, ekonominin tümü oldu. Sanayiye geliştirmek yerine neyin özendirildiği ise ortada" (Cumhuriyet, 12.9.2011). Başka yerde yazar "yatırımları Manisa'da yoğunlaşan Zorlu (Vestel), sanayi yatırımlarını geliştirmek varken, İstanbul'da emlak yatırımlarına girdi" diyor ve şöyle devam ediyor: "Kabahat Zorlu'da mıdır? Kabahat, daha çok, ona ve benzer yatırımcılara bu kapıyı ardına kadar açan, İstanbul'un kent rantını, vergileme yerine, olduğu gibi bu balinalara bahşeden, (...) onlara daha nice yağma Hasan böreğini sunan, İstanbul kent toprağına üşüşmelerine yol açan sığ, mirasyedi **zihniyettendir**" (Cumhuriyet, 16.1.2012). Aynı yazıda yazar soruyor: "İstanbul neden irileşmektedir? Çok açık; burjuvazimiz yüksek katma değerli sanayiye yönelip uluslararası rekabete çıkma **cesareti, becerisi** gösteremediği için... Kent rantına konmanın kolaylığı önüne serildiği için". Yazara göre suçlu bir yanda yanlış politikalar izleyen hükümetlerin "zihniyeti", diğer yanda beceriksiz Türk sermayesi. Hangisi Mustafa Sönmez?

Türk burjuvazisi de aynen Amerikan, Çin burjuvazileri gibi "sona ermeyen ekonomik kriz" koşullarında tıkanan sermaye birikimini yeniden canlandırmak amacıyla daha önce nasıl hisse senetleri vb. spekülatif faaliyetlere yöneldiyse, şimdi de konut üzerinden daha fazla artı-değer arayışına yönelmiş durumda. Sanayide dünya pazarında tık nefes olan, yani kârlılığı azalan Türk sermayesi bu sayede soluklanmaya (azalan kârlılığını takviye etmeye) çalışıyor; bu arada halkın soluklanma alanlarını yok ederek. Yani sorunun temelinde uluslararası kapitalist sermaye birikiminin tıkanmış olması, buna mukabil Türk burjuvazisinin de ısrarla bunun bir parçası olmak istemesi, ancak bir dizi engelle karşılaşması yatıyor. Devlet Sönmez'in de gayet iyi bildiği gibi bağımsız bir çıkar peşinde değil ki! Söz konusu olan salt devletin ya da sermayenin yönetme beceriksizliği değil yani. Ah sanayi burjuvazisine ve onların bürokratlarına akıl vermeyi bir bırakabilsek.

İlk AVM grevini Leroy Merlin işçisi kazandı

3 Ekim Perşembe günü 3 yıllık toplu sözleşme, sosyal hak ve ücret artışı talebiyle greve çıkan Leroy Merlin işçilerinin grevi 16 günün sonunda zaferle sonuçlandı. İşçiler 16 gün boyunca haklarını elde etmeden grevi sonuçlandırmayacaklarını kararlılıkla savunmuşlar, mücadelelerinin sadece kendileri için değil, tüm AVM çalışanlarının kaderi için önemine işaret etmişlerdi.

Grevin ilk gününden itibaren gi-

derek artan coşku ve direniş gücü Leroy Merlin işçisinin haklı davasını zaferle taçlandırdı. Sosyal-İş Sendikası birinci yıl için %6, ikinci ve üçüncü yıl için enflasyon oranında ücret artışı, mevcut yol ve yemek haklarının korunması dışında 500 TL tutarında sosyal yardım paketi konularında anlaşarak işverenle toplu sözleşme imzaladı. Ayrıca işyeri kurulu konusunda anlaşma sağlanarak çalışanların iş güvencesi artırıldı.

Sosyal-İş Sendikası grev boyunca destek veren sendika, parti ve emek dostlarına işçiler adına teşekkür etti. İşçiler 21 Ekim Pazartesi günü kazanımları sayesinde daha farklı bir Leroy Merlin'de işbaşı yaptılar. Leroy Merlin işçisi bu grev sonunda, kısa sürede elde ettiği kazanımlarla diğer sınıf kardeşlerine güç ve güven vermiş oldu. Asıl gücün işçi sınıfında olduğunu bir kez daha gösterdi.

THY grevi forumlarıyla buluştu

THY grevi beş ayı, 305 işçinin direnişi ise neredeyse bir buçuk yılı geride bıraktı. İşçilerin mücadelesi sürerken bir yandan da THY Grevi ile Dayanışma Komitesi'nin çalışmaları devam ediyor. En son 27 Ekim Pazar günü saat halk isyanı ile THY grevini birleştirme şiarıyla, grev alanında İstanbul'un farklı bölgelerinde düzenlenen forumlarla ortak bir forum gerçekleştirildi.

Yeşilköy'deki genel müdürlük bahçesi grev alanında düzenlenen forum, Emeğe Ezgi grubunun şarkılarıyla başladı. Daha sonra forum kürsüsünden açılış konuşması yapıldı ve bir THY işçisi devam eden direniş sürecini ve direnişlerinin halk isyanı ile birleştiğini, bu grevin emeğin ve onurun grevi olduğunu belirtti. Sözlerini "uçuşçularda bir laf vardır, kurallar kanla yazılır, biz de haklarımızı mücadele ile kazandık ve mücadele ile koruyacağız" diyerek sonlandırdı.

Açılış konuşmasından sonra forum katılımcıları sırayla söz aldılar. Emekli bir Tekel işçisi, aynı THY direnişinde olduğu gibi Tekel direnişinde de iktidarın hemen devreye girerek durumu burjuva mahkemelerine taşımak istediğini, bununla direnişi sönmüldürmeye çalıştığını ve sorunun hükümet sorunu değil iktidar sorunu olduğu vurgusunu yaptı. İşçilerin sınıfla-

rını bilerek işçi partilerinde örgütlenmesi gerektiğinin altını çizdi.

Tası-Şer üyesi bir kadın işçi, taşeron işçilerin mücadelelerini, kazanımlarını ve yaşadıkları tüm hak gasplarını anlattı. Hey Teksstil direnişinden bir işçi sermayeye karşı savaşın ancak sokaklarda kazanılacağına vurgu yaptı.

Levent Dölek yoldaşımız ise isyanın sandıkta boğulmaya çalışıldığını söyledi. Mücadele etmek yerine seçim derdine düşüldüğünü ve "sandığa bel bağlayan bu ülkede sadece Tayyip Erdoğan değildir" diyerek sözlerini sürdürdü: "Üç ay önce Taksim'i barikatlarla kapatıp aldığımız düşünülürse, seçime umut bağlamak gülünçtür. Bugün bu direniş alanında isyanın işçilerle birleşmesi gerektiğini ko-

nuşuyorsak, bunları forumlarımızda da, iş yerlerimizde de konuşmalıyız. İktidarın yolu, mücadeleden geçmez sandıktan değil" diyerek sözlerini sonlandırdı.

Forumda konuşmacıların ortak noktası; sermayenin asıl düşman olduğu ve işçi sınıfının iktidarı ele geçirmeden kurtuluşunun olmayacağı fikriydi.

Forumun sonunda THY grevi ile dayanışmayı büyütme için havaalanında etkili bir eylem örgütlenmesi önerisi kabul edildi. THY Grevi ile Dayanışma Komitesi, forumun ardından havaalanında bir eylemin örgütlenmesi, çeşitli yerlerdeki forumlarla temasın güçlendirilmesi ve dayanışmanın artırılması için çalışmalarına devam ediyor.

Kıdem tazminatı konusunda en ufak bir pazarlık yapılamaz!

Sermayenin, kıdem tazminatına yönelik saldırıları bütün kafa karıştırmalarıyla devam ediyor. Gazetelerde, televizyonlarda televizyonlarda bire bin katarak tartışılan bu süreç kadın istihdam paketiyle birlikte yürütülüyor. Özünde ise ulusal istihdam stratejisi denen, bizim, AKP'nin işçi sınıfına ve kazanımlarla topyekün saldırısı dediğimiz süreç yer alıyor. Ve nihayetinde AKP, son üç yıldır, yılın belli dönemlerinde gündeme taşıdığı "kıdem tazminatı tartışmasını" yeniden ısıtmış durumda.

Kıdem tazminatının fona devredilmesini savunanlar, yeni düzenlemeyle taşeron işçilerin de kıdem tazminatını kolayca alabileceğini söylüyor. Düpedüz yalan. Fonun kurulmasıyla, kıdem tazminatının alınması arasında hiçbir ilişki yoktur. Esas amaç, taşeron işçilerin kıdem tazminatını kolayca alabilmesi ise kıdem tazminatını hak etme koşulları yasal düzenlemeler ile değiştirilebilir, taşeron işçilerin hak gaspları engellenir, taşeron sistemi orta-

dan kaldırılır. Peki yeni fon neyi öngörüyor? Birincisi, kıdem tazminatının fona devredilmesi, daha önceki fon deneyimleri vesilesiyle ciddi şüphelerle yaklaşmamıza imkan tanıyor. İşsizlik fonunun yağmalanmasını, AKP'nin her başı sıkıştığında yarasına merhem olmasını unutmamalı. Ayrıca fonu kimin denetleyeceği de meçhul. Sigortasız ve güvencesiz çalışma koşullarının yaygınlaştırıldığı bir ülkede, devletin patronları denetlemekte ne kadar istahsız olduğunu biliyoruz. Patronların işçilerin primlerini fona eksiksiz yatıracağını kim garanti ediyor? Sermaye sınıfının yüzü suyu hürmetine kıdem tazminatından vazgeçmemizi kimse istemesin. Hele hele AKP'nin samimiyetine güvenmek mi? Asla. İkincisi, kıdem tazminatının fona devredilmesiyle, hal-i hazırda 30 gün üzerinden hesaplanan kıdem süresi yarı yarı düşmüş oluyor. Patronlar için fona yatırılması gereken kesinti yüzde 3 olarak öngörülüyor. Şu anki uygulamada bu rakam denk 8'e denk geliyor. Üçüncüsü, kıdem tazminatı ile sınıf mücadelesi arasındaki bağ tümten kopartılıyor. Fon ile birlikte patronlar aradan çıkıyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, kıdem tazminatının kaldırılmasına karşı yükselen tepkiler üzerine Ekim ayının sonunda yaptığı açıklamada mevcut çalışanlar için var olan kıdem tazminatı sisteminin devam edeceğini, yeni sistemin ise yeni işe giriş yapacak işçiler için geçerli olabileceğini ifade etti. Hükümet benzer bir taktiği sosyal güvenlik yasası döneminde de uygulamışlar, o dönem Türk-İş başkanı olan Kumlu da "mevcut haklar korunuyor" diyerek işçiyi kandırmaya çalışmıştı. Ama kıdem tazminatı, sadece kıdem tazminatı değildir, aynı zamanda işçinin iş güvenliği adına elinde kalan son mevzidir. İşçi sınıfının yeni fertlerinin bu mevziyi kaybetmesi, tüm işçi sınıfının sermayeye karşı mevzi kaybetmesi anlamına gelir.

Bir kez daha "sendikalar göreve, genel greve"

Kıdem tazminatının fona devredilmesi, işçi sınıfının bu topraklardaki ciddi kazanımlarından birisinin elinden alınmasıdır. Öyle ki 12 Eylül askeri darbecileri bile bu kazanımı kaldırmaya yeltenememişlerdi. Kıdem tazminatının kaldırılmasına karşı mücadeleyle karşılık vermeliyiz. Bu mücadelede başta sendikalarla görev düşüyor. DİSK ve Türk-İş kıdem tazminatının kaldırılmasına karşı olduklarını ilan ediyorlar. Hatta Türk-İş genel kurul kararıyla grev kararı almış durumda. Sendikaların bu kararlarında ne kadar iradeli olduğunu görmek için çok beklemeyeceğiz. Halk isyanı sürecinde, AKM'yi süsleyen onlarca pankarttan biri de "Sendikalar göreve, genel greve" pankartıydı. Şimdi bu pankart, aynı o isyan günleri kadar günceldir.

Halk isyanından aldığımız gücü ve enerjini, işçi sınıfının kıdem tazminatı mücadelesiyle birleştirmek gerekiyor. İşçi sınıfı kendi mücadele yöntemleriyle kavgaya atıldığı zaman bu saldırıyı durdurabilir.

Şovmenler yalan kusuyor! Kanmayalım!

Yayın organlarından, profesöründen ba-

kanına gazetecisine emek piyasasının katkı yapısından bahsediliyor. Boyalı ve süslü lafların arkasına saklanan bu TV şovmenleri, işçi çıkarmanın önündeki en büyük engellerden birinin kıdem tazminatının olduğunu söylemiyorlar. İsminde işçi kelimesi geçen sendikaların yöneticileri bile bazı işçi direnişlerinde kıdem tazminatının kaldırılıp fona devredilmesine övebiliyor.

Evet, kıdem tazminatının kaldırılması bir çok açıdan yararlıdır! Evet, kıdem tazminatını kaldırmak piyasadaki rekabeti arttıracaktır! Evet, kıdem tazminatını kaldırmak emek maliyetlerini düşürecek! Peki tüm bunlar kimin yararına? Patronların, TÜSİAD'ın, MÜSİAD'ın.

Soruyu, kıdem tazminatının fona aktarma adı altında kaldırılması kimin için yararlı diye koyarsanız, cevap vermek de kolaylaşır. İşçi sınıfının cevabı net olmalıdır. Bizlerin kafasını karıştırmak için arkadan dolanan, lafi geveleyen ve en sonunda baklayı ağzından çıkartan AKP hükümeti ve sermaye sınıfının saldırılarına yek vücud karşı koymalıyız. İşçiler bu mücadelede tek bir ağızdan bağırma- lılar: Mücadeleyle kazandık, mücadele ile koruyacağız!

Feniş işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır

HER YER FENİŞ HER YER DİRENİŞ!

Feniş Alüminyum işletmesinin patron tarafından kapatılmasıyla kıdem ve ihbar tazminatlarını alamayan işsiz kalan 638 işçi fabrikayı işgal ederek direnişe geçmişti. Feniş işçilerinin mücadelesi İstanbul'un çeşitli meydanlarında, mecliste, İstanbul Üniversitesi'nde duyuruldu. İki aydır direnen işçiler Kurban Bayramı'nı da direnişte geçirdiler. Fabrikalarında direnmeye devam ediyorlar.

Feniş işçileri, kâr ederken işçiyi hak ettiği iyileştirmeleri yapmayan, işler biraz kötüye gittiğinde de tüm faturayı işçilere yıkan patronların ne ilk mağdurları ne de son olacaklar. Feniş işçilerine benzer biçimde gasp edilen ücret ve tazminatlarını isteyen Hey Tekstil

işçilerinin mücadelesi en yakın örneklerden biri.

Feniş'te patronun işçilere 19 Milyon TL'yi bulan bir borcu bulunuyor. İşçiler üye oldukları Hak-İş'e bağlı Çelik-İş sendikası ile birlikte patronla protokol imzalayarak ve haciz yoluyla alacaklarını tahsil etmeye çalışıyor. Burada en önemli engellerden biri patronun 100 milyona yakın borcu olduğu söylenen bankalar. Çünkü iflas ilan edildiğinde haciz işlemlerinde banka borçlarına öncelik tanınıyor.

Feniş örneği, içinde bulunduğumuz sistemin nasıl büyük kapitalistleri ve bankaları koruduğunu gözler önüne seriyor. Alınan

teriyile geçimini sağlayan yüzlerce emekçinin hakkı yenirken bankalara öncelik tanınıyor. Üstelik işçilerin birçoğu da tüketici kredileri ve kartlar dolayısıyla bankalara borçlu. Alacak sırasında önden yer kapmayı bilen bankaların hiçbiri işçilerin kendilerine olan borçları ile ilgili bir düzenleme yapmayı düşünmüyor.

Türkiye'yi vurması beklenen ekonomik kriz, Feniş'te olan bitenler üzerine tüm işçi sınıfının dikkatle düşünmesini gerektiriyor. Hükümet kıdem tazminatlarını alamayan işçilerin durumunu kıdem tazminatını fona devretme politikalarına malzeme yapmaktan çekinmiyor. Oysa bugün işçilerin alacaklarını tahsil etmeleri için, haciz işlemlerinde işçi-

ye öncelik tanıyan bir yasayı hemen geçirip sorunu çözebilirler. Biz o AKP hükümetinin bir gecede yangından mal geçirir gibi havayolunda grev yasaklarını, işçilerin haklarını tırpanlayan torba yasaları nasıl geçirdiklerini biliyoruz. Feniş işçilerinin alacaklarını alması için patronların milyonlarca işçiyi kendilerine en ufak bir maliyeti olmayan koşullarda işten çıkarmasını sağlayacak fon sisteminin geçmesi gerekiyor.

Bugün acil çözüm işçilerin alacaklarına öncelik veren bir yasal düzenlemedir. Ancak kesin çözüm için bunun da ötesine geçilmelidir. Yarın ekonomik kriz koşullarında yüzlerce işletme Feniş gibi kapanabilir. Patronların işçilerin haklarının üzerine yatmasını engellemek, ülke ekonomisinin batağa saplanmaması ve halkın ihtiyaçları doğrultusunda üretimin sürdürülmesi için bu tür işletmelerin kamulaştırılması gerekir. Bu kamulaştırmaların 2001 krizinde bankalarda olduğu gibi patronları kurtarmak amacıyla oynanan bir tiyatroya dönüşmemesi için bedelsiz olması ve kamulaştırma ve sonrasındaki üretim sürecinde kontrol ve denetim işçilerde olması gerekir. Bugün fabrika içinde kurdukları örgütlülük ile Feniş işçileri bunun rahatlıkla yapılabileceğini göstermektedir.

Sermayenin talanına geçit yok!

ODTÜ öğrencileri ve çalışanları ile 100. Yıl ve Çiğdem Mahallerinin sakinleri bir süredir dişe diş bir mücadelenin içindeler. ODTÜ kampüsünden geçirilmesi planlanan sekiz şeritli otoyola karşı verilen mücadele özünde sermayedarların çıkarları için kamu arazilerinin talan edilmesine, mahallelerin kentsel dönüşüm adı altında yağmalanmasına karşı bir itiraz olarak ortaya çıktı. Eyleme dönüştüğü noktada şiddetle baskı altına alınan bu mücadele, kısa sürede karşısında belediyesinden yargısına, bakanlıklarından kolluk kuvvetlerine kadar bir bütün olarak devleti buldu.

İlk baskında kan döktüler!

Yapımı başlayan yolun güzergâhında, okulun hemen dışına kurulan çadırlar 6 Eylül sabahı erken saatlerde polis tarafından basıldı. Nöbette bekleyen öğrenciler ve mahalleli gözaltına alındı. Halk isyanını takiben forumlarla ortaya çıkan 100. Yıl İniyatifi'nin çağrısıyla o akşam birkaç bin insan ODTÜ A4 kapısına toplandı. Polis faaliyete başlayan iş makinelerinin çalışmalarını garantiye almak için eylemcilere şiddetli biçimde saldırdı. Çatışmalar gece yarısına kadar sürdü.

Polisin biber gazı, akrebi, TOMA'sı, plastik mermisi varsa halkın da on binleri vardı. Halkımız yağmayı ve polis şiddetini durdurmak için bildiği en iyi yöntemi uyguladı, sokaklara döküldü. ODTÜ ve aynı günlerde Tuzluca'yı da yaşanan polis saldırılarına tepki olarak birçok şehirde binler yürüdü. Hatay'da Armutlu Mahallesi'nde Ahmet Atakan direnirken öldürüldü. Böylece inşaatlarda iş cinayetlerinde ölen binlerce emekçinkine ek olarak sekiz şeritli otoyolun temelini ve cami-cemevinin harcına isyancıların kanı da karışmış oldu.

II. ODTÜ Seferi

İlk müdahaleden itibaren çalışmaya başlayan iş makineleri bir daha durmadılar. Okulun açılmasıyla birlikte gerek öğrenciler gerek mahalle halkı birkaç defa şantiyeye yürüme girişiminde bulundularsa da eylemlerin zaman zaman ulaştığı kitleselliğe rağmen inşaatı durdurmayı başaramadılar. Bunun üzerine öğrenciler kampüs içinde ve yolun okula girişi yapacağı bölgede nöbet çadırları kurdular. Mahallede 100. Yıl İniyatifi yola karşı faaliyetlerine devam etti. Mücadelenin zeminini genişletmek ve bir yandan da itirazı sürdürmek için gerek yasal yollar gerekse fiili mücadele ile hare-

ket sürdürüldü.

Bu sırada ODTÜ Rektörlüğü yolları dâhil ettiği Koruma Amaçlı İmar Planı'nı ilgili mercilere ilettili. Bayram tatiline girilmesine çok az bir zaman kala planın onaylandığı bilgisi üniversiteye iletildi fakat planın üzerinde bazı önemli değişiklikler vardı. Kurban Bayramı geldiğinde beklenti Ankara Büyükşehir Belediyesi ekiplerinin direnişin zayıf kalabileceğinden faydalanmak isteyeceği yönündeydi.

Rektörlük belediye ve devlet yetkilileri ile görüşüldüğünü, uzlaşma sağlanmadan yol inşaatının başlamayacağına dair söz alındığını bir duyuru ile açıkladı. Ancak belediye bekleneni yaptı ve bayramın son günü gece saatlerinde ODTÜ Mezunlar Derneği'nin özel arazisini de kullanarak, tellerini parçalayıp çitlerini yıkarak ormana "daldı". Belediyenin 350 kamyonu, 100 iş makinası, 1500 personeline, Melih Gökçek'in şehirdeki özel kolluk kuvveti ANFA Güvenlik, onlarca fedai, yüzlerce Çevik Kuvvet polisi, TOMA, akrep ve gözaltı araçları eşlik etti.

O gece eyleme geçenlere daha ilk slogan bitmeden polis saldırdı. Slogan çok manidardı: Polis simit sat onurlu yaşa! İkisi ODTÜ öğretim üyesi birçok kişi yaralandı. Rektörlüğün itiraz dilekçesini savcılık işleme almayı reddetti. Valilik ve bakanlıklar kapı duvardı. Direniş karşısında hüsrarla sonuçlanan Tayyip Erdoğan'ın Aralık 2012'deki I. ODTÜ Seferi'nin ardından bu kez Melih Gökçek Ekim 2013'de II. ODTÜ Seferi'ni başlatmıştı.

Toprak rantının yoluna 5000 fidan!

18 Ekim gecesi kampüs alanının içine taşınan yol inşaatını teşhir etmek amacıyla hemen ertesi gün yüzlerce kişi yola girip sembolik fidanlarını diktiler. Takip eden Pazartesi günü siyasi yapıların çağrısıyla bir araya gelen ODTÜ öğrencileri, ODTÜ Öğretim Elemanları Derneği, Eğitim-Sen 5 No.lu Üniversiteler Şubesi, ODTÜ Temsilciliği ve ODTÜ Mezunlar Derneği "Rantın Yoluna 5000 Fidan" dikmek için harekete geçtiler. Okulun içinden başlayan yürüyüşe binlerce kişi katıldı. Polisin baskısıyla fidanlar yola dikilemedi, akşam saatlerine doğru çatışmalar yaşandı.

Son derece kitlesel bu eylemle birlikte gerek forumlarda gerek fiili mücadele alanında yeni bir bütünleşme doğdu. Öğrenciler ve mahalle halkına ek olarak üniversite emekçileri de sürecin daha yoğun bir biçimde parçası olmaya başladılar. Kimi za-

man yaratıcı kimi zaman militan eylemlerle mücadele devam etti. Polis bu eylemlere saldırdıkça sıklıkla kampüsün içine girmeye başladı. Sonunda 26 Ekim gecesi kalkan ve kaskları olmadan ormanın içine sızdırılan kalabalık ve özel seçilmiş bir polis grubu hain bir pusu ile direnişçilere saldırdı. Birçok eylemciyi dövüp gözaltına alan polis, Yener Çıracı adında bir öğrenciyi darp ettikten sonra ateşin içine atıp yakmaya çalıştı.

Sermaye doymadı, talana devam

Onaylanan Koruma Amaçlı İmar Planı'ndaki önemli değişikliklerden biri belediyenin Düzenleme Ortaklık Payı ile kampüs arazisinin %40'ı üzerinde belli haklar elde edebilecek olması. Bu normalde kamu yararına olmak kaydıyla, planlanan bölgede çeşitli inşaat ve kullanım alanları ayrılması anlamına geliyor. Ancak kapitalist Türkiye'nin dilinde yıllardır bu, sermayenin istediği yeri talan etmesi demektir. Uygun kılıflar altında otoyolun etrafına kondukları alışveriş merkezleri ve rezidanslar da, ODTÜ'ye ait Eymir Gölü etrafına yapılacak villalar, dev bloklar, lüks restoranlar da bunun içine sokuşturulacaktır.

Bu saldırı hiç de ODTÜ ile sınırlı kalmayabilir. Şehir, plansız büyümeye devam ettikçe bugün merkezden biraz daha uzakta kalan kampüsler de tehdit altına girecektir. Ancak esas olarak büyük şehirlerin merkezinde çok değerli arsa ve binalara sahip üniversiteler tehdit altındadır. Daha alt kademe eğitim kurumları ve hastane binalarının başına gelen üniversitelerin başına gelebilir: arsa ve binaların yağması; şehir merkezinden sürülme; tarihin, kültürün ve sosyal ortamın imhası!

Topyekün mücadeleye çağrı: boykot ve grevlerle ilerleyelim!

AKP hükümeti ve Melih Gökçek tarafından yürütülen saldırının kapsamı son derece geniştir. Bu saldırının muhatapları ise en başta öğrenciler ve üniversite emekçileridir. ODTÜ özelinde çevre mahallelerin sakinleri de bu mücadelenin önemli bir bileşenidir. ODTÜ'de emekçilerin artan bir biçimde sürece müdahil olması kimi önemli fırsatlar sağlıyor. Her şeyden önce mücadelenin zemini üretimden gelen gücü bulunan bir toplama doğru genişlemiş oluyor. Bu durumun kendisi hareketi, geniş bir kesime ulaşabilecek, aldığı kararları çok daha sağlıklı hayata geçirebilecek, daha üstün bir ortak akıl üretme yetisine sahip, daha geniş top-

lum kesimlerini mücadeleye çekebilecek bir noktaya taşımakta.

Bu fırsatın değerlendirilmesi için somut örgütsel adım da atıldı. Öğrenci topluluklarının ve siyasi yapıların yanı sıra Eğitim-Sen ODTÜ Temsilciliği, ODTÜ Asistan Dayanışması, ODTÜ Öğretim Elemanları Derneği ve ODTÜ Mezunlar Derneği'nden oluşan bir koordinasyon kuruldu. Forumlar bir yandan mücadeleye enerji vermeye devam ederken koordinasyon aracılığı ile mücadele çok daha sağlam ayaklar üzerinden ilerlemeye çalışacak. İlerleyen günlerde üniversitede işçileri temsilen Tez-Koop-İş sendikasının ve mahalle temsilcilerinin de bu koordinasyona katılması söz konusu olabilir.

Şu ana kadar yürüyüşler, basın açıklamaları ve militan eylemler hareketi belli bir noktaya taşıdı. Şimdi barikatı çok daha ileri bir noktaya kurmak gerekiyor. Bu koordinasyonun ana hedefi kampüsün talanını durdurmak üzere önce uyarı amaçlı kısa süreli, sonrasında gerekirse süresiz bir ders boykotu ve grev örgütlemek olmalıdır. Bu tür bir hamle sadece belirli bir talebi üniversite idaresine kabul ettirmek üzere hizmet üretiminden gelen gücü kullanmak anlamına gelmeyecektir. Esas olarak üniversitenin ana gövdesini AKP hükümetinin, onun yerel ajanı Melih Gökçek'in ve sermayenin karşısına dikecektir.

Atılacak her adım bu hedefi beslemek üzere tasarlanmalıdır. Hazırlanacak bildirgeler de, konuya ilişkin bilimsel çalışmalar da, etkin propaganda hamleleri de, yürüyüş ve militan eylemler de, mahalle ve kent merkezinde yapılacak çalışmalar da, duyuru ve ikna faaliyetleri de bu ana hedefe tabi kılınp sistemli bir biçimde hayata geçirilmelidir.

Dayanışma, mücadele, zafer!

Bu mücadelenin yürütücüleri böyle bir yola girdiklerinde çok ciddi biçimde hedef haline geleceklerdir. O noktada dayanışma için tüm ülkede isyan ateşinin harlanması tek çaredir. Bugün ODTÜ'nün başına gelen yarın diğer üniversitelerin başına gelecektir. Evler depreme dayanıksız bahanesiyle milyonlarca insanın yaşadığı mahallelere saldırdılar, saldıracaklar. AKP hükümeti ve belediyeleri eliyle yürütülen bu "rantsal dönüşüm" saldırısının kapsamı çok geniştir ve ancak topyekün mücadeleye püskürtülür. Dayanışma ve mücadele zaferi getirecektir.

Hakan Fidan olayı:

Emperyalizmin ve Siyonizm'in Erdoğan'a mesajı

ABD'nin önde gelen gazetelerinden Wall Street Journal ve Washington Post'ta MİT'in İsrail ajanlarını İran'a ihbar ettiği yönünde haberler çıkması ile MİT müsteşarı Hakan Fidan ismi bir kez daha gündeme oturdu. Hakan Fidan daha önce İsrail tarafından İran'a yakın olmakla eleştirilmiş, daha sonra da PKK ile yapılan Oslo görüşmelerinde üstlendiği rol dolayısıyla özel yetkili savcı tarafından hakkında soruşturma açılması istenmişti. Bu soruşturma sürecinin en büyük destekçisinin ise Gülen cemaati olduğu biliniyor.

Hakan Fidan'ın isminin bu şekilde yeniden gündeme gelmesi basit bir istihbarat savaşı olarak ele alınmamalıdır. Zira Hakan Fidan ismi gerek Oslo görüşmeleri ile ilgili soruşturma sürecinde, gerekse de son tartışmalarda açıkça Başbakan Erdoğan tarafından himaye altına alınmıştır. Daha önce MİT müsteşarının soruşturulmasını engellemek için özel yasa çıkaran Erdoğan son süreçte de MİT müsteşarının hakkındaki iddiaları yalanlamış ve Fidan'ın arkasında durduğunu net bir şekilde ifade etmiştir.

AKP'nin çöken dış politikası

Durum böyle olunca Hakan Fidan ismiyle birlikte gündeme getirilen olgunun sadece MİT'in eylemleri değil bizzat Erdoğan'ın dış politikası olduğunu görmek gerekmektedir. AKP'nin dış politikasının son durumuna bakıldığında ise tam bir iflas hali göze çarpmaktadır. Bu iflas sıfırcı paşa Davutoğlu'nun meşhur "komuşlarla sıfır sorun" politikasının sıfır komşuyla sonuçlanmasının da ötesindedir. Özellikle Suriye'de iflas skandal boyutuna ulaşmıştır. Esad rejiminin hızla yıkılacağı öngören Türkiye, Sünni mezhepçi bir politika ile Suriye iç savaşına taraf olmuş, bu savaşta İran tarafından desteklenen rejimi yenilgiye uğratamayınca giderek daha radikal İslamcı güçlerle işbirliğini geliştirmiş, sonunda Suriye'de savaş kazanamadığı gibi bu savaşı kendi topraklarına taşımıştır.

Çöküş Reyhanlı katliamı ile başlamıştır. Reyhanlı katliamının El Kaide bağlantılı gruplarca gerçekleştirildiğine işaret eden jandarma istihbarat belgelerinin basına sızmasıyla AKP'nin Suriye politikası açıkça zan altında kalmıştır. Daha sonra Adana'da yapılan bir El Kaide operasyonunda öldürücü bir kimyasal silah hammaddesi olan sarin ele geçirilmiştir. Gota'ya yapılan ve hâlâ kimin yaptığı açıkça ortaya çıkmamış olan kimyasal saldırılarda da sarin gazı kullanılmıştır. AKP hükümeti Gota saldırısının ardından emperyalist bir saldırının başlatılması için her türlü girişimi yaptıysa da, Bush-Blair dönemi politikalarından ağız yanan, ülke içindeki kontrolsüz radikal İslamcı grupların güçlenmesinden, Rusya'nın ve İran'ın tepkisinden çekinen iç kamuoylarını ikna edemeyen emperyalistlerin caymasıyla Türkiye tek başına kalmıştır.

Mısır'da Müslüman Kardeşler iktidarı ile emperyalizm ve Siyonizme destek kıtası oluşturan AKP hükümeti bu ittifak üzerinden rol kapma peşindeyken Sisi'nin bonapartist darbesiyle yine eli boş kalakalmıştır. Nihayet Irak'ta terörizm ve suikast girişimi iddiası ile kovulmuş Sünni lider Haşimi'ye kucak açıp

Şii Başbakan Maliki ile sinir savaşına giren Türkiye, tek taraflı olarak Kürt yönetimi ile anlaşarak Kerkük petrolünü pazarlamak istemiş ama bu politikasında da ne ABD'ye yaranabilmiş ne de istediklerine ulaşabilmiştir.

AKP'nin dış politikasında keskin dönüş sinyalleri

Bu çöküş tablosunun bir sonucu olarak AKP hükümeti dış politikanın tüm alanlarında dönüş yapma ihtiyacı içine girmiştir. Suriye'de aşırı İslamcı gruplara verdiği desteği azaltmaya ve desteğini Batı yanlısı ılımlı güçlerle (Müslüman Kardeşler) sınırlamaya eğilim göstermeye başlamıştır Mısır'da "dayan Mursi seninleyiz" politikası Mısır'la "ilişkileri sürdürme" politikasına dönmüştür. Irak'ta Davutoğlu yeni bir sayfa açmak üzere Maliki'nin huzuruna gönderilmiştir. Tüm bunlar AKP'nin bölgede ABD ve İsrail çıkarlarıyla tam olarak çelişmeden ama kendine mümkün olduğu kadar nüfuz alanı açmaya çalışan politikalarından keskin bir dönüştür. Ancak söz konusu keskin dönüş rağmen bu kadar yalpalayan ve tutarsızlıklarla dolu bir dış politika ile ABD'li ve İsraili müttefiklere güven verilmesi olanaksızdır. İşte bu noktada Hakan Fidan üzerinden AKP'ye bir mesaj yollanmıştır. Hakan Fidan'ın İran'la ilişkilerinin gündeme getirilmesi verilen mesajla göre, daha önceki dış politikanın planlayıcı ve uygulayıcıları aynı kaldığı sürece ne ABD ne de İsrail, Türkiye hükümetine yeterli bir güven içinde hareket etmeyecektir. ABD ve İsrail'in Türk dış politikasını Hakan Fidan'ın belirlediğini düşünmediği ve mesajı esas olarak Erdoğan'a gönderdiği açıktır.

ABD ve İsrail tam teslimiyet istiyor

Bu açıdan bakıldığında karmaşık tablo biraz olsun netleşmektedir. AKP hükümeti ABD ve İsrail'le zaman zaman ters düşen ve bu şekilde kendisine alan açmayı düşündüğü tüm cephelerde çuvallamıştır. Politik olarak bozguna uğramış biçimde geri çekilmektedir. Bu geri çekiliş içinde ise gerek kadrolarını koruyarak gerekse de Çin'le füze anlaşması gibi başlıklardaki tutumlarıyla kuyruğu dik tutmaya çalışmaktadır. Ancak Erdoğan nasıl ABD ve İsrail'in zaafalarını görüp ona göre adımlar attıysa şimdi muhatapları da aynı şeyi yapmaktadır. ABD ve İsrail bozguna uğramış bir Erdoğan hükümetine artık pek az taviz vermeye niyetlidir. Gerekirse tüm hizmetleri için teşekkür edip Erdoğan'la yolları ayırarak emperyalizm ve Siyonizm'in masasındaki önemli seçeneklerden biri haline gelmiştir. Ricciardone ile Kılıçdaroğlu'nun gizli görüşmesi hemen peşinden Kılıçdaroğlu'nun tüm ekibiyle birlikte Sarıgül'ü partisine çağırması hiç de tesadüf değildir.

Emperyalizm ve Siyonizme karşı mücadele edilmeden AKP'ye karşı çıkılmaz

Sosyalistler ve işçi hareketi dikkatli olmalıdır. AKP hükümetine karşı verdiğimiz haklı mücadelenin emperyalizmin ve NATO'nun kulvarına hapsedilmesi tehlikesi yükselmektedir. Bu tehlikeden uzak durmak için AKP'ye ve Erdoğan'a karşı en ufak bir yanılısma içinde olunamaz. Ama Kılıçdaroğlu, Fethullah, Sarıgül, MHP hattındaki yeni oluşumların da kime hizmet edeceği açıktır. Doğru yolda kalmak için sermayeye, emperyalizme, NATO'ya ve Siyonizme karşı uzlaşmaz bir mücadelede diretmek tek çıkar yoldur.

Dilek Pir

Kadınları eve gönderme ve güvencesiz çalıştırma paketi

AKP hükümetinin artık çoktan alıştığımız yöntemi yine devrede. Bazen ismarlama, bazen de bilinçli şekilde sızdırılan haberlerle bir süredir kadınların çalışma koşulları ve doğum izinleri ile ilgili yapılacak değişiklikler konuşuluyor. Hükümet ve onun hukuk deycisi köşe yazarları, öngörülen değişiklikleri kadınlara müjde olarak sunuyor. Neymiş doğum izni süresi uzatılıyormuş, kadınlara çocuklarına daha uzun süre kendileri bakabilmeleri için farklı istihdam olanakları sunulacaktı. İyi güzel de bu farklı istihdam biçimleri ne? Başka ne gibi değişiklikler düşünülüyor? Tüm bunların arka planında ne yatıyor?

Doğum izni ile başlayalım. Şu anda İş Yasası'na göre 16 hafta olan doğum iznini, ilk etapta 24 haftaya çıkarmayı öngördüler, ancak patronlardan gelen tepkiler üzerine 18 haftaya indirdiler. Peki acaba şu anda 16 hafta olan ücretli doğum izninin tamamını, emekçi kadınların ne kadarı kullanabiliyor? Süreyi bir taraftan uzatırken diğer taraftan da kısıyorlar, çünkü pakette birlikte şu an var olan, işe geri döndükten sonra kullanılan emzirme izni kaldırılıyor.

Paket hayata geçtiğinde, ücretli ya da ücretsiz doğum izninden dönen kadın işçinin en geç iki ay içerisinde eski konumunda işe başlatılacağı söyleniyor. Acaba şu an böyle bir zorunluluk yok mu? Var, çünkü Türkiye, Uluslararası Çalışma Örgütü'nün Annelik Koruması Sözleşmesi'ni imzalamış durumda ve o sözleşmede bu açıkça belirtiliyor. O halde neden hâlâ kadın işçiler, hamilelik gerekçesiyle işten çıkarılıyor? Kısacası, bu hak için pakete ihtiyaç yok, sadece imza attığımız sözleşmeleri uygulayın yeter.

Pakette hamile kadının günde 7,5 saatten fazla ve en az bir yıl süreyle geceleri çalıştırılmayacağına dair düzenlemeler de varmış. Bunlar da 16 Ağustos'da Resmi Gazete'de yayınlanan son yönetmelikte mevcut. Ama yönetmelikte olmadığı gibi, pakette de bu kural ihlal eden patrona ilişkin bir yaptırım bulunmuyor. Alın size kağıt üzerinde kalacak yalandan bir müjde ve göz boyamak için yapılan bir tartışma daha.

Kadın İstihdam Paketi'nin yanında en fazla tartışılan yönlerinden birisi de kadınlara sunulan evden çalışma seçeneği. 2011 yılında açıklanan Ulusal İstihdam Stratejisi Belgesi'nde yer alan çalışma koşullarını esnekleştirme ve güvencesizleştirme anlayışı doğrultusunda bu pakette birlikte kadın işçiler için bedelleri çok ağır olacak bir adım atılıyor. Çünkü İş Yasası'nın uzakta çalışmaya yaygın bir şekilde olanak sağlayacak şekilde yeniden düzenlenmesi ile birlikte kadınlara ev eksenli çalışma, çağrıya bağlı çalışma, evden yürütülen büro işlerinde çalışma gibi olanaklar (!) sunulacak. Bu, kadın işçilerin evlere kapatılarak düşük ücretli işlere mahkum edilmesi, sendikalaşması-

nın neredeyse tümüyle engellenmesi, ne kadar süre ile çalışacağı belli olmadan tümüyle güvencesiz çalışma koşullarına itilmesinden başka bir şey değildir. Üstelik güvencesiz ve esnek çalışmanın bu kadar yaygınlaşması ile hükümet çağrı üzerine çok kısa süre ile çalışan kadın işçileri işsizlik verilerini düşürmek için kullanacak, istihdamı arttırdım, işsizliği azaltım diye böbürlenecek!

Esnek çalışmanın bir biçimi de yarı zamanlı çalışma. AKP İstanbul milletvekili İsmet Uçma, bu yıl Kartal'da katıldığı bir iftar yemeğinde, yerel yönetimler anlayışlarını ifade ederken "kreş eken, huzurevi biçer" demişti. Birkaç yıl önce *Zaman* gazetesi yazarı Ali Bulaç da aynı ifadeyi bir köşe yazısının başlığına taşımıştı. Çocuk bakımını devletin üstlenmesinden önce tümüyle kadınların omuzlarına yükleyerek, "çocuklarınıza çalıştırdığımız için bakmazsanız, onlar da siz yaşadığınızda kendileri çalıştığı için size bakmaz, sizi huzurevine koyar" diyorlar özetle. Peki bu yaklaşımın pakete yansması ne? Kamuda çalışan kadınların tam 69 ay boyunca (yani 5 yıl, 9 ay boyunca) yarı zamanlı çalışması! Bu doğurganlık çağında kadın kamu emekçilerinin yarı-zamanlı çalışan statüsüne getirilmesi demek! Patronlar henüz bu kadarına razı gelmemiş olacaklar ki, bu düzenlemenin özel sektöre daha sonra yansıtılacağı ifade ediliyor. Şimdilik ilk çocuk için iki, ikinci için dört, üçüncü için altı ay yarı-zamanlı çalışma ile sınırlı tutulmuş. "En az üç çocuk" sloganı da böylece pakete girmiş! Hal böyle olunca da kreş konusunda özel sektöre teşvik, kamuya da zorunluluk getirileceğinin söylenmesi pek inandırıcı olmuyor tabii. Çünkü zaten daha önceki yönetmeliklerle bu zorunluluklar tanımlanmış durumda ama ne yerine getiren bir patron var ne de bir denetim ve yaptırım mekanizması. Kamu tarafında da iyimser olmaya gerek yok. Zira Maliye Bakanlığı, Ocak ayında yayınladığı Kamu Sosyal Tesislerine İlişkin Tebliğ'de kreşlere kamu bütçesinden bir pay ayrılmayacağını açıkça yazmıştı.

Tüm bu düzenlemelere bakınca, Kadın İstihdam Paketi'nin kadınlar değil, kapitalizm ve onunla el ele vermiş erkek egemenliği için bir müjde olduğu ortada. Çünkü çocuk bakımı ile diğer tüm bakım ve ev işlerinin sorumluluğunu sadece kadınlara yüklüyor. Ve bu işleri kadınların asli işi haline getiriyor. Kadınlara, dışarıda da yalnızca sermayenin ihtiyaç duyduğu zamanlarda, güvencesiz, esnek, düşük ücretli ve örgütsüz işlerde çalışabilirsiniz diyor. Kadınları evlere ve en kötü çalışma koşullarına mahkum etmeyi hedefliyor. Bu saldırı paketine bir çırpıda son hali verilip, meclis gündemine getirilebilir. O zaman hazırlıksız yakalanmamak için bir an önce etkili mücadele örnek için kolları sıvamak gerek.

İçeriden kim?

Tayyip Erdoğan, Hakan Fidan ile ilgili tartışmada çok konuşmadı. Bir kere konuştu, "biz memnun olduğumuz bürokratımıza, teknokratımıza sahip çıkarız, onun icazetini de birilerinden almayız" dedi. Buraya kadar anlaşılır. Ama Erdoğan bu tek konuşmasında konuya şöyle girdi: "Bakıyorsunuz, MİT Müsteşarımız ile uğraşıyor. İçeriden de, dışarıdan da uğraşanlar var." Dışarıdan kimlerin uğraştığı ortada. Peki "içeriden"? Tabii ki, cemaat! Erdoğan, cemaati, ABD ve Siyonist lobi (*Wall Street Journal*) ile tek bir solukta sayarak hem cemaatle kendi arasındaki gerilimi teslim etmiş oluyor, hem de onu "dışarıdakiler"le işbirliği içinde gösteriyor. İç savaşın iç savaşı sıhhat ve afiyette!

AKP-El Kaide:

Öküz öldü ortaklık bitti mi?

El Kaide bağlantılı gruplar ve Türkiye arasındaki son günlerdeki husumet iki nedene dayanıyor. Birincisi, 2.Cenevre konferansına sayılı günler kala AKP hükümeti El Kaide'yle yakın gözükme istemiyor. Bilindiği üzere, Reyhanlı katliamından hemen sonra Erdoğan ABD'ye gitmiş, Obama Erdoğan'ı El Kaide konusunda uyarıyordu. AKP'nin El Nusra'yla kendisini ayırması, ABD'nin basıncını arttırdığı yönünde okunabilir. AB basınında, Suriye'de Türkiye'nin El Kaide'yi desteklediği yönündeki haberlerin çıkması, Türkiye'nin model ılımlı İslam ülkesi imajına zarar veriyor. İkincisi ise El Nusra Türkiye içerisinde açık faaliyet yürütüyor. Bu, AKP tabanındaki radikalleşmeye müsait bir kitleyi etkileyebilir. Zaten Kürt illerinde Hüda-Par gibi kökeni Hizbullah'a dayanan İslamcı partilerin fiilize edildiğini düşünürsek, AKP'nin seçimlerden önce El Kaide'nin Türkiye bağlantılarına mesafeyle yaklaşacağını ön görebiliriz. AKP'nin desteklediği ve beslediği Özgür Suriye Ordusu, dağılmanın eşiğinde. ÖSO'nun kuruluşu, Suriye'de Esad karşıtı halk hareketinin yükseldiği, Arap devriminin tüm ateşiyle Ortadoğu'yu ısıttığı bir zamana denk düşüyor. Suriye ordusunu terk eden askerlerin önderliğinde kurulan ÖSO'nun silahlı eylemleri, milliyetçi ve mezhepçi söylemi, ayaklanan Arap mülk-

süzlerinin mücadeleden kopmasına önemli bir etken olmuştur. ÖSO'dan kopan onlarca silahlı grup, El Nusra'yla birlikte hareket etmeye karar veriyorlar. AKP için kaçınılmaz bataklık burada başlıyor. AKP, Suriye'de mezhep savaşını körükledikçe, yan yana düştüğü aktörler de daha radikal oluyor. Sadece Esad'ın devrilmesine dayanan Suriye politikası, AKP için bile tehlike yaratabilecek El Nusra'yı ortak haline getiriyor.

Geçmişte, El Kaide Türkiye'de bombalar patlamıştı. AKP'nin El Kaide'yle ne tür konularda mutabakata vardığını bilemiyoruz. Ancak El Kaide'nin Türkiye'yi tehdit ettiği ve bombacılarını sınırdan geçirdiği, bir kısmının ise MİT tarafından yakalandığı haberleri ulusal basında yer aldı. Uyarıyoruz, bu topraklarda patlayacak her bombadan AKP sorumludur. AKP'nin mezhepçi dış politikası, Suriye'deki savaşın Türkiye topraklarına uzanmasının yegane sorumlusu olacaktır.

AKP'nin Suriye politikasındaki tutarsızlıkları ortaya koysak bu gazetenin satırları yetmez. Dün Suriye'yi kan gölüne boğanlara "Suriye'nin has evlatları" diyen Erdoğan bugün "İster El-Kaide olsun, ister şu olsun bu olsun. Bunların hepsini kınıyoruz. Lanetliyoruz" diyor. Bu topraklarda bir halk deyişi vardır: Öküz öldü ortaklık bitti.

Rojava yazgısını kendi ellerine almalı

PYD'nin içinde olduğu Suriye Kürtleri Yüksek Konseyi (ENKS), 2.Cenevre Konferansına muhalefetin çatı örgütü SMDK (Suriye Muhafif ve Devrimci Güçler Ulusal Koalisyonu) ile katılma kararı aldı. PYD'nin önceki tavrı, konferansa üçüncü taraf olarak katılmak idi. Bu Esad'ın PYD'ye sunduğu "beraber harekete edelim" açık çekişi reddetmek anlamına gelir. 2.Cenevre konferansı öncesinde, Kürt halkını kendi tarafına çeken masada önemli bir avantaja da sahip oluyor demektir.

Sorunun diplomatik yanı bir tarafa, Rojava Kürdistan'ı kendi özgücüne dayanarak bu noktaya gelmiştir. Rojava'nın kaderini belirleyecek olan yine kendi özgücü olacaktır. Yalpalamaları, diplomatik taktikleri bir kenara bırakırsak üçüncü çizgi politikası, Kürt halkını Suriye'de biricik bağımsız aktör haline getiriyor. Bu çizgiden

verilecek tavizler, Kürt halkının Rojava'da kanıyla, dişleriyle elde ettiği kazanımları da kaybettirebilir! Suriyeli Kürt hevalerimiz, PYD başkanı Salih Müslim, oğlu Şervan Müslim'i öldüren kurşunun Türkiye'den geldiğini söylüyor. Onlar, Türkiye, Körfez sermayesi, emperyalizm, Suriye'de çıkarları adına hareket eden ve Suriye'yi kan ve gözyaşıyla halklar mezarlığına çeviren tüm devletler, Rojava direnişinin sönmelenmesinden yana.

Bir şeyin altını çizmek gerekir. Kürt halkı, masada, 2.Cenevre konferansında diğer aktörler gibi eşit statüye sahip olmalıdır. Bu da yetmez! Kürt halkının tüm hakları tanınmalı, Suriye'nin tek temsilcisi sunulan ancak kendi siyasi birliğini bile oluşturamamış, SMDK'nın hegemonyası reddedilmelidir.

Cami canileri

Gerçek olarak aylardır, hatta yıllardır vurguluyoruz. Mezhep savaşına tutuşmak için fırsat kollayan bir "İslamcılık" en sonunda gider İslam düşmanlığı yapar. Cami yakar, dini vecibelerini yerine getirmekte olan insanları katleder. Örnek mi? Eylül sonunda Irak'ta, Bağdat'ın Şiilerin yoğun olarak yaşadığı Sadr semtine saldırı. Taziye çadırına, evet ölümleri için yas tutan insanların bulunduğu çadıra düzenlenen saldırıda 70'ten fazla insan ölüyor, 200 yaralı var. Irak'ta bombalar her ay neredeyse 1000 kişinin canını alıyor. Örnek mi? 25 Ekim günü Suriye başkenti Şam'da Cuma namazından çıkışta bomba yüklü araç patlıyor, en az, evet en az 150 kişi ölüyor.

Müslüman Müslümanı böylesine içi rahat katleder, ya başka dinlere saldırı? 22 Eylül Pazar günü Pakistan'ın Peşaver kentinde bir kiliseye Pazar ayini sonrasında

da düzenlenen intihar saldırısında kadın ve çocuklar da dâhil en az 70 kişi ölüyor, 100'den fazlası yaralanıyor. Mısır'da Kıptilerin kiliselerine sürekli saldırılar düzenleniyor. Nijerya'da Haram Boko adlı örgüt biteviye sivil Hıristiyanları katleder. En son saldırı Eylül sonunda, ilk sayımda 142 kişi ölüyor. Müslümanlar için Hıristiyanlar, aynı tanrıya tapan "Ehli Kitap" insanlardır!

Nihayet Somali'nin Eşşebap adlı İslamcı örgütün militanları Eylül sonunda Kenya'nın başkenti Nairobi'de bir AVM'ye silahlı saldırı yapıyor. Müslümanların binadan ayrılmasına izin veriyor, ama geri kalan halka çoluk çocuk acımasızca saldırıyor. 60 civarında ölü, 200'e yakın yaralı. Gerçek AVM sahibininin Yahudi olması.

İslam dünyasında cinnet ve cinayet tek yasa! Mezhep ve din savaşları barbarlığın kapısını araladı bile!

İslam için AVM yakanlar, AVM için cami yıkanlar!

Cinnetin bir türü de paraya tapanlar kulübünden. ODTÜ ormanlarını talan edenler şimdi "yol için cami de yıkılır" buyurdular. Başbakanının bu fetvasına Melih Gökçek de bir itirafı katıldı. Kuzey

Ankara Kentsel Dönüşüm Projesi çerçevesinde 13 tane camiyi yıktıklarını açıkladı. Kimi kapitalizme karşı cami yakıyor, kimi kapitalizm için cami yıkıyor! İslam dinini bir cinnet politikasına çeviriyorlar.

Irak ve Şam İslam Devleti (İŞİD) nedir?

Son dönemde Suriye'de Esad rejimiyle de, Rojava'daki özerk bölgenin askeri gücü YPG ile de çarpışan İslamcı örgütler arasında birinin adı gittikçe daha sık duyulmaya başladı. Örgütün adı Türkçe'ye yanlış çevriliyor. Irak ve Şam İslam Devleti Arapça'dan bire bir tercüme. Oysa Arapça'da Şam şehrinin adı Dimeşk'tir. (Batı dillerindeki Da-

mascus benzeri isimler de Arapça'daki bu isimden gelir.) "Şam" kelimesi ise Suriye demektir. Hatta "Büyük Suriye" (ya da Batılıların eskiden kullandığı adla "Levant") demektir. Bunun anlamı da, örgütün sadece Irak ve Suriye'yi değil, Lübnan'ı dahi hâkimiyetine almak istediğidir. Öyleyse örgütün Türkçe'deki doğru adı, Irak ve Büyük Suriye İslam Devleti (İBSİD) olmalı.

Suriye'de rejimle çarpışan onlarca örgüt arasında çok sayıda İslamcı örgüt var. Bunların en önemlileri Ahrar ül Şam, El Nusra ve İBSİD. Ahrar ül Şam'ın en güçlü İslamcı örgüt olduğu söyleniyor. 10 ila 20 bin arası silahlı adamı olduğu söyleniyor. Ülkenin çok çeşitli yerlerinde (bu arada en büyük iki kent Halep ve Şam'da) bulunmak gibi bir avantajı var. (80'in üzerinde birimde örgüt-

lendiği belirtiliyor.) Birçok başka İslamcı örgüt gibi o da mezhep savaşını peşinde. Suriye'deki mücadeleyi bir Sünni-Şii savaşı gibi görüyor. Özelliği sadece Suriye için mücadele ediyor olması. Dünya çapında bir cihad peşinde değil. Bu yüzden saflarında hemen hemen sadece Suriyeliler var.

Buna karşılık El Nusra ile İBSİD cihadçı örgütler. Her ikisi de El Kaide'ye bağlılık ilan ediyorlar ama kimin resmi seksiyon olduğu tartışmalı. El Nusra son zamanlara kadar en güçlü cihatçı örgüttü. Ama son zamanlarda El Kaide konusunda bir iktidar mücadelesi yaşadığı ve bu yüzden bölündüğü söyleniyor. Örgütün daha radikal bir kanadı 2006'da kurulmuş olan Irak'ta El Kaide ile birleşerek İBSİD'i kuruyor. İBSİD sınır tanımayan bir İslam hilafeti kurma peşinde. Yani cihadçı ve savaşçıları Bosna'dan Çeçenistan'a,

Türkiye'den Tunus'a birçok İslam ülkesinden geliyor. Suriye'nin kuzey ve doğu bölgelerinde örgütlü. Ayrıca binlerce adamı Irak-Suriye ve Türkiye-Suriye sınırlarını aşıyor. Suriye'nin petrol sahalarını kontrol ediyor olması ekonomik olarak kendisine bir avantaj kazandırıyor. Onun dışında finansman kaynaklarını Körfez bölgesinden elde ettiği söyleniyor, ama bunun devlet yardımı mı özel yardım mı olduğunu bilmek zor. Körfez ülkelerinin El Kaide'ye devlet yardımı yapması olasılığı biraz düşük. El Nusra'nın lideri Ebu Muhammed Gülanî ile İBSİD'in lideri Ebu Bekir El Bağdadi her ikisi de kendisinin El Kaide'nin esas temsilcisi olduğunda ısrar ediyor. Anlaşılan ayrılık aynı zamanda El Kaide'nin kendisi içindeki bir ayrılık ki, El Kaide'nin Usame bin Ladin'in ölümünden sonra lideri olan Eyman Zevahiri Gülanî'yi, Irak'ta El Kaide ise öteki kanadı benimsemiş durumda. Bu ayrılık, bütün gücüne rağmen cihadçı hareketin Suriye'de belirleyici savaşı başlatamamış olmasını açıklayan faktör olabilir.

Emir-komuta zinciri!

Önce işin özünü ortaya koyalım: Rojava'nın PYD'nin etkisi altındaki alanın dışında kalan siyasi partileri Suriye Ulusal Konseyi'ne (SUK) katılma kararı aldı. Bunun anlamı şu: Cenevre 2 toplandığında, bir Türkiye bloku olacak. Türkiye'nin kendisinin yanı sıra Suriye Ulusal Konseyi'nin merkezindeki Suriye Müslüman Kardeşleri ve SUK'a katılmaya karar veren Rojava Kürt partileri. Demek ki, Rojava'nın bazı Kürt partilerinin aldığı bu karar, Rojava'nın özerkliğine karşı mücadeleyi bir öncelik olarak gören Türkiye'yi çok rahatlatıyor.

Şimdi ayrıntıya girebiliriz. Rojava'daki özerk Kürt bölgesini teorik olarak bütün partileri bir araya getiren Yüksek Kürt Konseyi (YKY-Konseya Bilind a Kurdan) yönetiyor. Bu konsey 2012 Temmuz ayında Erbil'de (Hewlêr) yapılan bir toplantıda anlaşmaya varan iki tarafın eşit katılımı ile kurulmuş. İçinde bir yandan Rojava Kürdistan Halk Meclisi (MGRK-Meclîsa Gel), bir yandan da Suriye Kürt Ulusal Meclisi (ENKS-Encumena Nîştîmanî Kurdî li Sûriyeyê) var. Bunlardan ilki (Halk Meclisi-Meclîsa Gel) PYD'nin hegemonyasında, öteki (Ulusal Meclis-ENKS) ise Barzani'nin.

SUK'a katılmaya karar veren partiler işte tam da bu Ulusal Meclis'i (ENKS) oluşturan partiler. Bunların dördü, Kürt Demokrat Partisi (El Parti), Azadi Partisi (Mustafa Cuma), Kürdistan Birliği Partisi ve Azadi Partisi (Mustafa Ozo) son gün-

lerde birleşti. Bu birleşmenin söz konusu partilerin toplu halde Ankara'yı ziyaretlerinin hemen ardından olması dikkat ekici olabilir. Kim bilir, belki de Ankara'da bir teşvik görmüşlerdir. Bu birleşmeden sonra El Parti lideri Abdulhekim Beşşar Suriye Ulusal Konseyi başkan yardımcılığına getiriliyor.

Dört partinin oluşturduğu birleşik partinin adı Suriye KDP'si. Yani Barzani'nin partisinin Suriye şubesi olduklarını ilan etmiş oluyorlar. Bu aslında herkesin bilip de dile getiremediği şeylerin açıkça konuşulmasına hizmet ediyor. Bu partilerin Barzani'nin etki alanı içinde olduğu bilinmeyen bir şey değil.

Dolayısıyla, emir-komuta zinciri şöyle işliyor: Rojava'nın varlığından rahatsız olan Türkiye Barzani'ye koşullarını bildiriyor. Barzani kendi kontrolü altındaki Suriye Kürtlerine bu rahatsızlığın dış aktarma kayışı gibi rol oynuyor. Suriye Kürtleri'nin bu güçleri de Türkiye'nin PYD'ye karşı mücadelesinin içten aktarma kayışı rolünü

oynuyorlar.

Bu yapılan ayrıca Erbil anlaşmasının ihlali, çünkü o anlaşma tarafların birbirlerine haber vermeden uluslararası anlaşmalar yapmasını dışlıyor.

Kürdistan'da oynanan oyun açıktır. Barzani, kendi geleceğini Türkiye'nin himayesinde gördüğü için, her adımda Kürt ulusunun öteki parçalarının haklarını savunmaktan daha fazla taviz veriyor.

Kemal Burkay son günlerde bir açıklama yaptı. Barzani'nin kendisine, planlan-

makta olan Kürt Ulusal Kongresi'ne karşı olduğunu, PKK'nin ve Apo'nun oyununu oynamayacağını söylediğini belirtti. Burkay'ın yalan söylemesi hemen hemen olanaksız. Barzani ile arasını açmak istemez. Böylece, her şey artık gün ışığına çıkıyor. Barzani, Türkiye ile ittifakını bozmamak için Kuzey Kürtlerinin de, Batı Kürtlerinin de çıkarlarına aykırı davranıyor. Biz geçmişte Kürt hevalerimizi bu konuda uyardığımızda kötü insanlar oluyorduk. Dost acı söyler!

Hani Suriye ile sınır kalkacaktı, bu duvar ne?

Bölge halkının duvara karşı büyük tepkisi, Nusaybin (Nisêbin) Belediye Başkanı Ayşe Gökkan'ın açık grevinde, ona destek eylemlerinde ve nihayet 7 Kasım'da gerçekleştirilen dev mitingde kendisini gösterdi. Hükümet yetkilileri inşaatın durdurulduğunu açıklasa da son bilgilere göre beton dökülmeye devam ediliyor.

Ahmet Davutoğlu, nam-ı diğer Sıfır Ahmet Paşa, bundan tam dört yıl önce, "komşularla sıfır sorun" politikası çerçevesinde Suriye ile sınırları kaldırmaya kalkışmıştı. O dönemde yazılı basında ve internette bu konuda yapılan maskaralığın haddi hesabı yoktu. Mesela Yeni Şafak gazetesi 13 Ekim 2009'da "Suriye ile aramızdaki bariyerler kaldırıldı" manşeti atıyordu. Türkiye'den ve Suriye'den bakanlar ve işadamları bir araya gelmişler, bariyerleri omuzlamışlar, bir yerlere taşıyorlardı.

Bu dört yıl önce. Üç yıldan da kısa bir süre önce ise Sabah (24 Aralık 2010) şu manşeti atıyordu: "Suriye artık iç hat". Gazete meseleyi şöyle izah ediyordu: "Türkiye-Suriye arasında vizeden sonra hava sınırı da kalkıyor. Karar, yıl sonunda uygulanmaya başlanacak. Artık Suriye ve Türkiye ara-

sındaki uçuşlar iç hat gibi olacak."

Ahmet Davutoğlu bu. Hiç söylediğini yapar mı? Şaşırtmayı sever, hep söylediğinin tersini yapar. Suriye ile Türkiye arasında "uçuşlar iç hat gibi" oldu maşallah. O yüzden bir Türk uçağı Suriye hava sahasında, bir Suriye helikopteri de Türk hava sahasında düşürüldü. Bizden iki pilot öldü. Onların helikopterinin pilotu paraşütle atlayarak kurtuluyordu, ama yeni bir uygarlık kurmaya soyunmuş olan "cihatçı" güçler adamı hemen parçalayıverdi!

Havadan "iç hat" böyle. Bir de karaya bakalım. Üç yıl önce sınır barikatlarını Suriyeli mevkidaşı ile birlikte kaldıran Davutoğlu şimdi Suriye sınırına duvar yapıyor! Nusaybin-Qamişlo, Serêkaniyê-Ceylanpınar Efrin-Kilis ve Şenyurt-Dirbesiyê sınır hatlarına duvar!

Davutoğlu "komşularla sıfır sorun" politikasını "sıfır komşu" politikasına çevirmiş olabilir. Peki, bütün basına ne oluyor? AKP'ye muhalif onca gazete var, bu insanlık ayıbından neden hiç söz etmezler?

AKP hükümeti, önce sınırı delik deşik yaptı. Cihada soyunmuş, hangi Müslüman ülkeden olursa olsun ipini koparıp geleni ordusuna katan, Suriye halkıyla hiçbir ilgisi olmayan savaşçılara gündüz Suriye'ye gidip sabotaj yapma, bebek öldürme, din adamı kaçırma, kılıçla kafa kesme, gece de Türkiye'ye dönüp yarasını sardırma fırsatı yaratıldı. Ama sonra Türkiye cihatçılarla fazla içli dışlı hale geldiği için ABD'den ve AB'den azar işitti. Hükümet ne yapsın? Delik deşik edilmiş bir sınır var. Duvar dikilecek, dik.

Peki soralım kendimize: bu devlet İsrail

mi? Kürtler Filistinli mi? Öyle olabilir. Bizim öyle olduğuna dair epeyce bir kuşumuz var. Ama hükümet de böyle düşünüyorsa açıklasın da bilelim. İsrail Filistin'in güya özerk toprakları ile kendi toprakları arasında bütün dünyanın "utanç duvarı" olarak andığı bir duvar örüyor. Dünya onu ne ile kınıyor? İnsanların kendi tarlalarına bile ulaşmalarını engellemekle. Ya bizde? İnsanların akrabalarıyla aralarına duvar örülüyor! Sınırın iki yanında aynı aileden Kürtler yaşıyor. Şimdi artık birbirlerini görmeleri yasak!

Bu utanç Türkiye halkı kaldırmaz. Hele Gezi ile başlayan halk isyanından sonra hiç kaldırmaz. Bu duvar yıkılacak! Suriye'deki Kürtler sadece Türkiye Kürtlerinin akrabası değildir, hepimizin kardeşidir. Kucaklayalım onları.

Sungur Savran

HDK'den HDP'ye: bir iltihak öyküsü noktalandı

Halkların Demokratik Kongresi (HDK), Halkların Demokratik Partisi'ni (HDP) doğurdu, parti kuruldu. Hevallerimizi ve Türkiye sosyalist hareketinden gelip HDP içinde yer alan bütün yoldaşlarımızı kutlarız. 27 Ekim Pazar günü yapılan 1. Olağanüstü Kongresi'nde parti eşbaşkanlığı Sebahat Tuncel ile Ertuğrul Kürkçü'yü getirdi. HDP 2014 yerel seçimlerine sadece Türkiye'nin batısında girecek. Sonra bir yol kazası olmazsa BDP'nin de katılımıyla HDP bir "Türkiye partisi" olacak.

Gerek Abdullah Öcalan, gerekse Türk tarafından partinin eşbaşkanlığına getirilen Ertuğrul Kürkçü bu gelişmeyi, yaklaşık kırk yıl önce sosyalizmin Türkiye tarihindeki ilk kitleleşme döneminde yola birlikte çıkmış olan Türk ve Kürt devrimci hareketlerinin uzun bir ayrıktan sonra yeniden birleşmesi olarak yorumladı. Kürkçü, "iki halkın ortak mücadele çağının yeniden geldiği" inancıyla "işte bu parti o mücadeleyi taşıyacak" dedi. Taşıyabilir mi?

Partinin bir başka ağır topu Sırrı Süreyya Önder, "devir artık barikatlar devri" dedi. Bu parti o amaçla mı kuruldu?

Partinin hayatında önemi yadsınamayacak önde gelen şahsiyet olan Öcalan ise Kongre'ye yolladığı mesajda kelimeleri hiç eğip bükmeden farklı bir mesaj veriyordu. Evet, o da Kürt ve Türk hareketlerinin yeniden birleşmekte olduğuna vurgu yapıyordu bir bakıma. Kendisinin Mahir'lerden devralmış olduğu tarihsel emaneti "sizlerin üstlenmesini" bekliyordu. Ama Öcalan o cümleye üç kelime katmıştı: "Emanet" tamam, ama "yeni bir anlayışla sizlerin üstlenmesi" (vurgu bizim). Yani eski anlayışla değil. Kendisi bu "yeni anlayış"ı zaten açıklıyordu konuşmasında: "71 devrimciliği devlete isyan devrimciliği idi. 40 yıllık isyandan sonra devletle müzakere önemlidir." "Emanet" in geçirdiği değişiklik ancak bu kadar açık ifade edilebilir. Bu durumda Sırrı Süreyya Önder'in "devir artık barikatlar devri" çıkışı, dönemi tanımlamak açısından ne kadar doğru olursa olsun, partiyi tanımlamıyor, basit bir edebi söyleyiş oluyor. HDP Kürkçü'nün dediği gibi "iki halkın ortak mücadelesi" için değil, Öcalan'ın dediği gibi "müzakere" için kuruluyor.

Bugün böyle olduğu gün gibi açık olmakla birlikte yine de şu soru sorulabilir: Bu kaçınılmaz bir şey mi? Yani gelecekte işler mutlaka böyle mi gidecek? Bu sorunun cevabı kesinlikle "hayır"dır. Tam tersine "müzakere" beklentisi muhtemelen boş çıkacaktır. Şimdiden ufukta belirginleşmeye başladığı gibi. HDP, aynen kendinden önce müzakereye şartlanmış, ama sürekli mücadele etmek zorunda kalan bir dizi Kürt partisi gibi sert bir mücadeleye girmek zorunda kalacaktır.

İşte burada program büyük bir önem kazanıyor. HDP, kendinden önce HDK'nin yaptığı gibi, Türkiye sosyalistlerinin Marksizmin terk edilmesine yaslanan bir programa iltihakı, "demokratik, ekolojik, cinsiyet özgürlükçü bir toplum"a bağlanması zemininde kuruluyor. Baskıcı, inkârcı bir moderniteden "demokratik modernite"ye geçiş mücadelesini hedefleyerek kuruluyor. Bunun sınıf mücadelesi ile hiçbir ilişkisi yoktur. Bu "demokratik cumhuriyet" projesidir. Türk sosyalistlerin Marksizm dışı bir programa iltihak etmektedirler. Türkiye sosyalizminin bazı bölükleri (bunlardan HDP'de çok sayıda var üstelik) kendi seslerini yitireceklerdir. Başkasının sesi olacaklardır. Öcalan boş yere mi konuşmasında "yılların deneyiminin kaçınılmaz olarak radikal demokrasiye evrileceği"ni söylemiştir? (Vurgu bizim.) HDP'yi kuran Marksist dostlarımız "radikal demokrasi"nin "post-Marksizm" in siyasi programı olduğunu bilmezler mi? Elbette bilirlir. Öyleyse halkı aldatmaya gerek yok!

Örnek verelim: Kongre çok heyecan verici; kalabalık çok heyecanlı. Bunlar güzel. Ama ne yapmak için oradalar? Kongrede açılan dört ana programatik pankart var. Bir pankart demokratik özerklik ile ilgili. Bir başkası Alevilere eşit yurttaşlık ile. Üçüncüsü LGBTİ'lerle. Nihayet emek ile ilgili olan geliyor: "Doğa ve emek sömürsüne son." Güzel. Ama ardından ekliyor: "Çözüm: Ekolojik Yaşam". İşte size emek sömürsünü sona erdirmenin yolu! Sermaye üzerindeki özel mülkiyeti kaldırmak değil. Ekolojik yaşam. İşte size "radikal demokrasi". Bu parti ilk büyük sınıf mücadelesi dalgasında yolunu şaşırır.

Biz HDP'yi kuran unsurları değişen derecelerde kendi hevalerimiz olarak görürüz. Geçmişte, başta BDP olmak üzere, bu parti ve çevrelerle sık sık ortak mücadeleler verdik, seçimlere birlikte girdik. Onların sağlam bir yürüyüş içinde olması en çok bizi memnun eder. Ama programı gerçeklere karşılık vermeyen bir parti büyük sınavlarda kaçınılmaz olarak yanlış yollara sapacaktır. "Bu parti o mücadeleyi" taşıyamaz!

Halkların Demokratik Partisi kuruldu

Halkların Demokratik Partisi (HDP), 'Umuda Hoş geldin!' şiarıyla 27 Ekim Pazar günü Ankara'da, Ahmet Taner Kışlalı Spor Salonu'nda yapılan coşkulu kongreyle kuruluşunu ilan etti.

Kongre, demokrasi ve devrim mücadelesinde yaşamını yitirenler için yapılan saygı duruşuyla başladı ve açılış konuşması milletvekili Levent Tüzel tarafından yapıldı. Tüzel, HDP'nin Gezi direnişinde mücadele edenlerin partisi olduğunu, ülkenin halklar hapishanesine dönüştürüldüğünü, bu hapishanenin duvarlarının yıkılacağını vurguladı. Divan seçimi ve gündem oylamasının ardından ise eşbaşkanlar Fatma Gök ve Yavuz Önen konuşma yaptılar. Konuşmacılar Gezi, ODTÜ ve Rojava direnişlerini selamladılar ve bu direnişlerde hayatını kaybedenleri andılar. Gezi isyanıyla serhildanın kardeş olduğunu belirten Önen, ayrıca Nusaybin'de örlümeye çalışılan utanç duvarını ve AKP'nin savaş politikalarını teşhir etti. Konuşmalarından HDP bileşeni örgütlerin temsilcileri ve milletvekilleri sahneye çıkarak kongreyi selamladılar.

Abdullah Öcalan'ın merakla beklenen mektubunu ise BDP milletvekili Pervin Buldan okudu. Mektubun okunacağı anons edilmesiyle salonu büyük bir coşku kapladı. Öcalan mektubunda Kürt özgürlük hareketinin Türk ve Kürt halkıyla birlikte diğer bütün halkların, birlikte mücadele özlemini ısrarla dile getirdiğini, bu ortak partileşme kararının bu nedenle tarihi bir öneme sahip olduğunu belirtti. 40 yıllık isyanın ardından artık devletle müzakerenin önemli ol-

duğunu, devrimci mücadelenin ancak nitelikli bir müzakere süreci ile kalıcı bir insanlık kazanımına dönüşebileceğini belirtti. Böylece Öcalan'ın bu ifadeleri kongrenin bütününden çok farklı bir yerde konumlanmış oldu. Zira öncesinde ve sonrasında yapılan konuşmalarda başta Gezi, Rojava, ODTÜ, Armutlu ve Gülsuyu olmak üzere dört bir yanda süren direnişlere vurgu yapılırken, partinin bu alanlarda olacağı, geleceği buralardan kuracağı belirtiliyordu. Tıpkı mektubun ardından söz alan, 'devir barikatlar devridir' diyen Sırrı Süreyya Önder gibi. Coşkulu alkışlar eşliğinde kürsüye çıkan Önder demokratikleşme paketinin boş olduğunu, kurtuluşumuzun kendi elimizde olduğunu belirtti. Ayrıca konuşmasının başında Kürt mücadelesini sağa saptırmaya çalışanların olduğunu, kürlelerin soldan uzaklaşmasını istediklerini, ancak bu kişilerin Kürtlerin kırk yıldır sosyalistlerle birlikte mücadele ettiklerini unuttuklarını, Kürt eşittir sosyalist demek olduğunu söyledi. Önder'in bu söyledikleri kısa süre önce HDP projesini eleştiren Altan Tan'ı akla getirdi. Altan Tan, marjinal sol ittifak kurmak yerine Öcalan'ın 'demokratik İslam kongresi' çağrısını geliştirerek Gülen cemaatinden Hizbullah çizgisindeki partilere kadar pek çok İslami örgütle bir araya gelmeyi savunuyordu.

Önder'in ardından kürsüye ODTÜ direnişine katılmış olan öğrenciler, ardından ise Gülten Kışanak çıktı. Bu partide tüm inançların özgürce yaşanacağına vurgu yaptı ve sözü Süryani milletvekili Erol Dora'ya bıraktı. Ardından

eşbaşkanlık önerisi yapıldı. Aday olan Sebahat Tuncel ve Ertuğrul Kürkçü konuşma yaptılar. Sebahat Tuncel, bir avuç egemen dışında herkesi temsil ettiklerini, marjinaler olarak her yerde direneceklerini, Gezi'nin ve Rojava'nın umut olduğunu, Yunanistan, Mısır ve Brezilya'daki direnişlere vurgu yaparak HDP'nin bir Dünya partisi olacağını belirtti. Öcalan'a selam yollayarak söze başlayan Ertuğrul Kürkçü ise AKP'nin 12 Eylül rejiminin Türk-İslam sentezini devraldığını ve devletleştiğini, AKP'nin gericci politikalarına Kürt ve Türk halkının isyanla karşılık verdiğini vurguladı. Kürkçü'nün konuşmasının ardından ögle arası verildi. Bu sırada kalbinden rahatsızlanan Ertuğrul Kürkçü hastaneye götürüldü.

Kongrenin ikinci bölümünde ise kürsüden tutsak mesajları okundu ardından direnişte olan işçiler ve pek çok siyasi hareket ve sendikadan temsilciler kürsüye çıkarak kongreyi selamladı. Kongre eşbaşkanların ve genel meclisin seçilmesiyle sona erdi.

Kongrenin hem kitlesel hem de siyasi ağırlığı BDP'deydi. Sürekli olarak ezilen halkların demokrasi mücadelesine vurgu yapılırken bu mücadeleleri her gün yeni bir iş yerinde patlak veren işçi sınıfı mücadeleleriyle birleştirmeye, sermaye sömürsünü ortadan kaldırmaya ihtiyaç duyulmuyordu. Zaten hedef Sebahat Tuncel'in dediği gibi demokratik özerk bir ülke. Emek mücadelesi sadece, çok renkli bir partinin renklerinden biri olarak pankartlarda yerini almıştı.

Modern Yavuz'lara ve Yezid'lere karşı Alevilere eşitlik ve özgürlük!

Birçok Alevi kurumu, derneği ve federasyonunun çağrısıyla bir araya gelen yüzbinler "Eşit Yurttaşlık ve İnanç Özgürlüğü" mitinginde buluştular. Sabahın erken saatlerinden itibaren akın akın İstanbul ve Anadolu'nun her köşesinden gelen Aleviler, 3 Kasım tarihinde İstanbul'da coşkulu bir miting gerçekleştirdiler.

10.30 itibarıyla Numune Hastanesi ve Altıyol'da toplanan binlerce kişi, Kadıköy'deki miting alanına doğru yürüyüşe geçti. Birçok ilin köy ve yöre derneklerinin kendi pankartlarıyla katıldığı miting yürüyüşü, kitleselliği ve coşkusuyla ön plana çıktı. Bütün kortejlerde, Alevilere karşı uygulanan asimilasyon ve inkâr politikalarına karşı öfke hakimdi. Fethullah Gülen'in desteklediği cami-cemevi projesinin asimilasyon projesi olduğu ve Pir Sultan Abdal'ın deyişleri pankart ve dövizlere yansısı.

DİP İstanbul İl Örgütü de, mitinge katılım sağladı. Numune Hastanesi önünde toplanan DİP'liler "Modern Yavuz'lara ve Yezid'lere karşı Alevilere eşitlik ve özgürlük" pankartı arkasında mitinge katıldılar. "Asimi-

lasyona, inkâra, cami-cemevi projesine, hayır" şiarıyla yürüyen DİP, sık sık direnenlerin mücadelesini selamladı. "Her yer Tuzluca'yı, Armutlu, ODTÜ, her yer direniş" sloganlarıyla "AKP ve sermayeye karşı mücadele bayrağının bu günlerde en yüksekte olduğu yerler selamlandı.

Halk isyanında kaybettiğimiz yoldaşlarımız da unutulmadı. Onları katledenlerin, işçi sınıfına "kıdem tazminatı paketiyle", kadınlara "kadın istihdam paketiyle" saldırıların aynı olduğunu ve bunların Alevilere asimilasyon ve inkârı dayattığı dile getirildi. Alevilerin mücadelesi "yezidler yıkılır, halklar kazanır" sloganıyla selamlandı.

DİP'liler halk isyanı süresince zindanlara yollanan devrimcileri de unutmadı. İsyen tutsaklarının sahiplenilmesi yönünde sloganlar atıldı, ajitasyonlar yapıldı. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Cihan'a özgürlük, tutsaklara özgürlük" sloganları haykırıldı.

Emperyalistlerin Ortadoğu'da kaşındığı mezhep savaşına karşı sınıf savaşı bayrağının yükseltilmesi çağrısı yapıldı. Suriye'de emper-

yalizm ve AKP destekli çetelerin katliamları teşhir edildi. "Katil ABD, Ortadoğu'dan defol", "Katil ABD, işbirlikçi TSK", "Yıkılın Siyonist İsrail devleti", "AKP elini Suriye'den çek" sloganları atıldı.

Yürüyüşten sonra miting alanına gelindi. Tüm kortejlerin, miting alanına giriş yapmasıyla program başladı. Alevi dernek ve dergâh temsilcileri birer konuşma yaptılar. Konuşmalarda öne çıkan ortak nokta, Alevilerin cami-cemevi projesine karşı, devlete ve AKP'ye karşı direneceği ve devletin Alevisi olmayacağı yönündeydi. Konuşmacıların sözleri kitle tarafından sık sık "bu daha başlangıç mücadeleye devam", "her yer Taksim, her yer direniş", "her yer ODTÜ, her yer direniş", "faşizme karşı omuz omuza" sloganlarıyla kesildi.

Temsilcilerin konuşmalarından sonra isyan tutsakları aileleri adına Hasan Tunç'un annesi, Leyla Tunç bir konuşma yaptı. İsyen şehidimiz Mehmet Ayvalıtış'ın annesi, 21 Kasım'daki davaya çağrı yaptı. Ardından verilen konserlerle miting sona erdi.

İsyana sandık molasına hayır! Mücadeleye devam!

Büyük bir halk isyanının içinden geçen Türkiye 30 Mart 2014 tarihinde yerel seçimlere gidiyor. Tüm siyasi olaylar gibi (başta Gezi Parkı ile başlayan halk isyanı olmak üzere) yerel seçimlerde de sermayenin ve emekçi sınıfların çıkarları karşı karşıya gelecek: kentsel toprak rantının ve inşaat sektörü kârlarının peşinde olan sermaye ile insanca yaşayacak ücret, konut ve yaşam alanları isteyen emekçiler... Arka planında bu büyük çıkar çatışmasının bulunduğu yerel seçimlerin sahne kısmında ise partiler ve adayları yer alacak. Bu parti ve adayların kimin çıkarlarını savundukları sadece söylemleriyle değil adayların sosyal konumlarıyla da belli olacak.

Burjuvalar adaylık yarışında: Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez...

Aday adayı olmak isteyenler için partilerin belirledikleri bedeller işçi ve emekçileri zaten baştan devre dışı bırakıyor. AKP büyükşehir için 7 bin 500 liradan başlayan fiyatlarla başvuru kabul ediyor. CHP'den aday olmak ise daha pahalı: 9 bin TL. MHP'de ise aday adaylarının yarışması değil kendilerini faşist lidere kabul ettirmek esas olduğundan bu yerel seçimler için pek adaylık ücretlerinden bahsedilmiyor. Adaylarını en erken MHP açıkladı. Ancak MHP'nin de daha önceki seçimlerde binlerce liralık adaylık ücreti talep ettiği biliniyor. BDP, kadınlardan ve engellilerden herhangi bir ücret almıyor ama BDP'nin de tarifesi büyükşehirler için 10 bin TL'den başlıyor.

Müteahhitler, arazi işleriyle meşgul avukatlar, mimarlar, tüccarlar yarışa girdiler bile. Aday adaylığı için verilecek meblağlar kaz gelecek yerden esirgenmeyen tavuklar misali... Belki büyükşehirler vitrinde duruyor ama adayların gözdesi meclis üyelikleri. Maliyet ve getiri beklentisi düşünüldüğünde en kârlı görünen koltuklar orada çünkü.

Bu noktada BDP'yi diğer burjuva partilerinden ayırmak gerek. Her ne kadar BDP'li belediyelerin de etrafını taşeron ihalesi peşinde koşan tüccarların kuşattığını bilsek de hiçbir menfaat gözetmeden mücadele eden ve BDP'de siyaset yapmanın bedelini cezaevlerinde ödeyen binlerce siyasetçinin varlığı ortadadır.

Ancak yine de genel tablo açık. Sermaye, sandığı yani seçimleri bize demokrasinin tek aracı gibi sunuyor. Seçim yapılacağı doğru ama seçilecekler daha baştan kapitalizmin eleğinin üstünde kalanlar olduktan sonra eşitlikten ve gerçek bir seçim özgürlüğünden nasıl bahsedilecek? İşçiye emekçiye hem genelde hem de yerelde kendini yönetecek burjuva hizmetkârlarını seçme özgürlüğü nasıl bir özgürlüğe o kadar.

ABD'nin büyükşehir adayı Sarıgül

Bir de büyük siyasi yarış var.

Başta İstanbul olmak üzere rakip burjuva partileri kozlarını paylaşacaklar. İstanbul için AKP'den Kadir Topbaş'ın, CHP'den ise Gürsel Tekin ve Mustafa Sarıgül'ün adları geçiyor. Tayyip Erdoğan Gezi ile başlayan halk isyanından sonra Kadir Topbaş'ı yeniden seçtirerek kendince bir rövanş alma peşinde. CHP ise Gezi'nin rüzgârını kendi yelkenime doldurarak AKP'yi devirir miyim hesaplarında. Daha önce CHP'den atılmış Sarıgül, geri döner mi aday olur mu tartışmaları yapılırken Gürsel Tekin ön alıp adaylığını açıklamıştı. Herhalde 9 bin TL'yi yatırmıştır. Ama Sarıgül ABD'nin desteğiyle bir adım öne çıkmış görünüyor. ABD büyükelçisi Ricciardone'nin Kılıçdaroğlu ile bir otelde gizlice yaptığı toplantıdan sonra Sarıgül'ü çevresiyle birlikte CHP'ye davet etmesi ibreyi Sarıgül'e çevirdi.

Fethullah'sız seçim olmaz!

Bu arada Gürsel Tekin'in de 9 bin TL dışında başka girişimlerde de bulunduğu Fethullah Gülen'in hastalığının ardından geçmiş olsun dilekleri için Gürsel Tekin'e teşekkür etmesiyle ortaya çıktı. Fethullah Gülen'in ilanında ayrıca Kadir Topbaş ve HDP'den adaylığı gündemde olan Sırrı Süreyya Önder'in de adları yer alıyordu. Kadir Topbaş'ınki anlaşılır ama Gürsel Tekin ve Sırrı Süreyya Önder'in seçimler yaklaşırken Fethullah Gülen'in sağlığı ile yakından ilgilenmeleri manidar. Her iki partinin de içerde milletvekilleri bulunuyor, özellikle BDP'nin yukarıda sözünü ettiğimiz gibi binlerce siyasetçisi içeride rehlin tutuluyor-ken ve en önemlisi Gülen cemaati tüm bu siyasi tutuklamalardan birinci dereceden sorumlu tutuluyorken, Gülen açıklamasa haberimiz olmayacak bu geçmiş olsunların "fazla niyetli olduğu"nu düşünüyoruz.

Gülen'in teşekkür etmediği tek adayın Sarıgül olması ise ilginç. Ama belli ki o işini daha büyük yerden Washington'dan bağladığı için onu listeye ekleme ihtiyacı görülmemiş.

Halkın isyanı bu oyunu yıkacaktır

Bu manzara karşısında işçi ve emekçilerin çıkarlarını savunması beklenen Türkiye solunun da durumu bu beklentiye bir uygunluk göstermiyor. Bir kanat başta TKP olmak üzere 29 Ekim kutlamalarında yerini almış halkın isyanının içindeki Kemalist rüzgârdan medet umuyor; diğer bir kanat BDP'nin kanatları altında oluşturulmuş olan HDP de Gezi'deki direnişin öne çıkardığı figürlerle yürümeye çalışıyor. Oyları kim böler tartışması barikatlarda birleşen halkı sandıkta bölen bir siyaset gerçeğinin üzerine örtüyor. Bu eleştiriden kastımız sandıkta birlik sağlanması değildir. Çünkü sandığın hangi koşullarda oluşturulduğunu görmüş bulunuyoruz. Barikatlarda, forumlarda adaylık ücreti yoktu. Yaralıların birbirine dilediği "geçmiş olsun"larda hesap kitap yoktu. Fikirler ayrı olsa da mücadelede birlik sağlanabiliyordu. Daha aylar öncesinde AKP'yi siyasi olarak boğma olanağını yaratan gücün isyan olduğu ve AKP'nin boğulmamak için sandığa sarıldığı unutulmamalıdır. Bu isyanı "Mustafa Kemal'in askerleriyiz" diyerek bölenler yanlış yaptılar. Çareyi mücadelede değil müzakerede görenler yanlış yapıyorlar. İsyana bitmedi, Armutlu'da, ODTÜ'de yeniden parladı. İşçi sınıfı fabrikalarında, atölyelerinde, işyerlerinde patlamaya hazır bir sinir harbi içinde. Çözüm halk isyanının işçi sınıfı ile büyütülmesindedir. Gezi iyi bir başlangıçtı şimdi sıra seçimlerde diyorlar. Yanlıştır. Bu daha başlangıçtı, mücadeleye devam!

Levent Dölek

Cumhuriyet afyonu

Türkiye'de sosyalistlerin büyük bir kitle desteğine sahip olmadıkları sır değil. Hele ki seçim sandıklarında 60'lı yılların Türkiye İşçi Partisi'nden beri sosyalistlerin hatırı sayılır bir başarısı olmadığı da ortada. Bu durum sosyalistlerin önemli bir kısmında bir tür kompleks yaratıyor. Sosyalist soldaki siyasi hareketler ne zaman kitlelere yönelmeye karar verseler derhal sosyalistliklerini yumuşatmaya, siyasi çizgilerine burjuva politikasından yamalar yapmaya başlıyorlar.

Bu kompleks, burjuva demokrasisi olmadan sosyalizme ulaşamaz şeklindeki Stalinist aşamacılıkla harmanlanınca, sosyalistler hep soluğu burjuva siyasetinin eteklerinde alıveriyorlar. Halbuki sosyalistlik yapıldıktan sonra sosyalist olmanın bir değerinin olmadığı, halkın da bu tip şark kurnazı sosyalistliğe prim vermediği ortada. Ama yine de bir türlü umduğunu bulamayan sosyalistlerimiz yumuşadıkça yumuşamaktan, burjuva düzeninden yama yapıp üstlerine yapıştırmaktan vazgeçmiyorlar.

TKP'nin Kadıköy'deki 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı mitingi tipik bir örnek. TKP'nin 1997'de 28 Şubat'ı desteklemekle başlayan serüveni 2013'te 29 Ekim'de Cumhuriyet Bayramı kutlamaya kadar geldi. Teslim etmek gerekir ki TKP basit bir Cumhuriyet kutlaması yapmıyor, sosyalist bir cumhuriyet istiyor. Ama sosyalizm istiyorsak eski burjuva cumhuriyetini kutlamak niye? Çünkü TKP'ye ve Kemal Okuyan'a göre devrimciler 90 yıl önce Mustafa Kemal ve arkadaşlarının, yoksul insanlarımızla (??) başardıklarını küçümsememelidir. Küçümsemek bizden uzak olsun. Geri Osmanlı toplumunu bir burjuva toplumuna dönüştüren Kemalist devrimin bu anlamda ilericiliğini teslim ederiz tabii ki, ama kitlesiz bir tepeden devrimi yoksul insanlarımızın eseriymiş gibi göstermek tarihi keyfimize göre yazmak olmuyor mu?

TKP MK üyesi Kemal Okuyan kendi söylüyor 1920'lerde bir bakkal dükkânından bir "Koç" yaratıldı, o günden bugüne hep Koçlar var diye... İşte o Koçlar yaratılırken yoksul insanlarımızın temsilcisi Türkiye Komünist Partisi'nin 15 önderi Karadeniz'de boğduruluyordu. Kemalizm, ancak sağcı Celal Bayar'a kurdurtulan Komünist Partisi'ne tahammül edebilecekti. Gerçek komünistler görüldüğü yerde tutuklanmalı, başları ezilmeliydi. İşçi örgütleri ise ya devlete bağımlı kılınmalı ya da yok edilmeliydi. Bir kez daha tüm bunlar saltanatın kaldırılması ile birlikte cumhuriyetin ilerici bir adım olduğu gerçeğini değiştirmez ama bu gerçeği kabul etmek cumhuriyetin yoksul insanlar tarafından kurulduğu ve sonradan burjuvaların eline geçtiği türünden masallar anlatmayı da gerektirmez.

Tarihi, 90 yıl öncesine gönderilen selamları boşverin. Bugün cumhuriyeti savunmak ne demek? TKP ve Okuyan bir türlü karar veremiyor. Bir sosyalist cumhuriyette bahsediyor, bir bugünkü cumhuriyete sahip çıkmaktan... Hangisi yapılacak? Bu cumhuriyet Koçların, Ülkerlerin, TÜSİAD'ın MÜSİAD'ın cumhuriyetiyse ona niye sahip çıkalım. Söylenen belli ki vaktiyle TKP'yi hep CHP'yi desteklemeye iten Stalinist anlayışın tekrarı. Bu anlayışa göre mevcut cumhuriyete sahip çıkmadan sosyalist cumhuriyete ulaşamaz. Ne bilgece! Burjuva cumhuriyetini yıkarak değil onu koruyarak sosyalizme ulaşmak ya bahsettiğiniz burjuva burjuva değilse ya da sosyalizm sosyalizm değilse mümkün olabilir ancak.

Biz TKP'nin 28 Şubat'tan beri (o zaman SİP'ti) birbiriyle çatışan batıcı-laik TÜSİAD sermayesi ve İslamcı sermaye arasında tericini yaparak batıcı-laik kanadı destekleme konumuna düştüğünü söylüyoruz. Burjuvazinin iç savaşına karşı her iki sermaye kampının da arkasına dizilmiş olan işçi ve emekçileri sınıfsal çıkarları etrafında bağımsız bir cepheye örgütlemeyi öneriyoruz. Onlarsa AKP ve İslamcı sermaye ile batıcı-laik sermayeyi aynı kefeye koyup bunu sözde reddediyorlar. Ama sonunda 29 Ekim mitinginde Kemal Okuyan baklayı ağzından çıkarıyor: "Takunyalı sermayenin cumhuriyetini, Tayyibin gemiciklerini istemiyoruz. Yobazların cumhuriyetini istemiyoruz. Biz halkın cumhuriyetini istiyoruz." Meselenin özü budur. Bu öz, dün türbanla mücadele bizim işimizdir diyerek başı örtülü emekçi çocuklarını İslamcılığa iten, bugün de "takunyalı" işçileri İslamcı patronlara terk eden, batıcı laik burjuvaziyi ehveni şer olarak gören çağdaş burjuva demokrattığından başka bir şey değildir. Geriye kalan tüm laflar sosyalistlerden gelecek eleştirilere alınmış bir garddır, rüşvet-i kelimadır.

Siyasetin gerçekleri ortada. Halk da aptal değil. TKP'nin ne istediğini ve neyi savunduğunu gayet iyi anlıyor. Bu yüzden TKP'nin propagandasına kulak verenler son seçimlerde TKP'ye değil CHP'ye oy verdiler. Hakikisi varken... Kemal Okuyan istediği kadar bağırsın bizim yolumuz Sarıgüllerin yolu değildir diye... Ağzınızın ne dediği önemli değil, halk parmağımızla CHP'yi işaret ettiğinizi düşünüyor haklı olarak.

Son seçimde 500 bin oy hedefleyen TKP oylarını arttırmak bir yana gittikçe eridiğini görünce tekrar sosyalizme sarılmak yerine daha fazla burjuva politikasına yöneliyor. Yetmedi devletin bayrağını da taşımalyız. Yetmedi cumhuriyeti de kutlamalyız. Hiç yetmeyecek, aynı uyuşturucu gibi: sonunda sosyalizme dair ne varsa kurutuncaya dek!

Çık bakalım, çık bakalım, NATO'yu bırak bakalım!

Türkiye hükümetinin, uzun menzilli hava savunma füzesi satın alımı için açtığı ihaleyi Çinli firma kazandı. Çinli firma ile birlikte İtalyan-Fransız ortaklığında bir konsorsiyum ile ABD ve Rus firmaları da ihaleye girmiş, ancak Çin'e en yakın teklifi veren İtalyan-Fransız firması 900 bin dolar daha pahalı bir öneride bulunmuştu. Fiyat farkının dışında, Çinli şirketin ortak üretim ve üretimde yüzde 30 yerli katkı önerilerinin de Çin füzelerinin tercih edilmesinde etken olduğu belirtiliyor.

Bu kararlar birlikte başta ABD olmak üzere Batılı emperyalist ülkeler tepkilerini yükseltmeye başladı. Çinli şirket özellikle Suriye, Kuzey Kore ve İran'a yaptığı satışlar dolayısıyla ABD tarafından kara listeye alınmış durumda. NATO Genel Sekreteri Rasmussen, füzelerin NATO sistemlerine uyumu konusunda endişe duyduklarını

ifade etti. Emperyalizmin sözcüleri ayrıca Çin füzelerine yüklü casus yazılımların NATO sistemlerine ilişkin bilgi toplama işlevini görebileceği kaygısını dile getirdiler. En net tepki ABD büyükelçisi Ricciardone'den geldi. Ricciardone Çin'le yapılan füze anlaşmasından endişe duyduklarını söylemenin yanı sıra ABD'nin Türkiye'deki askeri yatırımlarını gözden geçirecekleri konusunda üstü kapalı bir tehditte bulundu. Daha sonra ABD'nin bu tehdidinin ilk başta TSK'nın kara ve hava kuvvetlerinde önemli rol üstlenen Sikorsky helikopterleri ile F-16 savaş uçakları ile ilgili projeleri de kapsayacağı ifade edildi.

ABD'nin tehditleri Türkiye'deki kadim NATO muhiplerini harekete geçirdi. CHP Genel Başkan Yardımcısı Faruk Loğoğlu, Türkiye'nin NATO üyesi olduğunu hatırlatarak, Türkiye'nin NATO'dan gelen tep-

kileri karşılamak ve telafi etmek zorunda olduğunu belirtti. Amerikan emperyalizmi ve İsrail Siyonizmi ile yakınlığı bilinen Fethullah Gülen'in gazetesi Zaman'da da füze ihalesine kuşku ile yaklaşan, NATO ve ABD ile ilişkileri bozmama uyarılarında bulunan yazılar yayınlandı. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül henüz kesinleşen bir şey olmadığını söyleyerek emperyalist merkezleri teskin etmeye çalışsa da Savunma Bakanlığı ve bizzat Başbakan Erdoğan'ın açıklamalarında Çinli şirketle yapılan anlaşmanın epey ilerlediği, ancak Çinli şirketin vazgeçmesi ya da füze sisteminin NATO sistemlerine uyumsuzluğu durumlarında anlaşmanın bozulacağı açıklandı.

Çin'den füze sistemi almak bir bağımsızlık göstergisi olarak lanse ediliyor. Oysa Başbakan'ın bu sistemin NATO ile uyumlu olmasını bir koşul olarak kabul etmesi bağımsızlık söyleminin içinin boş olduğunu göstermektedir. NATO'ya uyumlu Çin malı füzeyle bağımsızlık olmaz! NATO sistemlerine uyumlu olmanın tercümesi söz konusu silahların NATO üyesi devletlere ve İsrail'e karşı kullanılamamasıdır. AKP ve Tayyip Erdoğan halkı emperyalizme kafa tuttuklarına inandırmak mı istiyorlar? Kolayı var: NATO'dan çıkarınız olur biter! Öyle "one minute" değil, "forever"(sonsuz kadar)!

Diğer yandan ABD ve NATO'dan gelen tehditlerin sözcülüğüne savunanlar da (CHP, Gülen cemaati vb.) AKP karşısındaki muhalefetin gerçek bir alternatif olmadığını ve emperyalizmin kulvarında koştuğunu bir kez daha göstermiş oldular.

açlıktan, salgın hastalıktan öldüren, doğal koşullarımız gibi!

İşin aslı, Avrupa'nın göçmen trafiğini yönlendiren çetelerin tamamı timsah gözyaşı döken devletlerin her biri ile çok iyi ilişkiler içindedir. Zira Avrupa'nın hemen her ülkesinde en pis, en kirli işleri, en kötü koşullarda en ucuza yapan kaçak göçmenler Avrupa sermayesinin kârına kâr katmaktadır. AB, Yugoslavya, Afganistan, Irak, Lübnan, Libya ve son olarak Suriye'de ABD ve NATO ile son derece uyumlu bir şekilde "çalışmaktadır". "AB polis gücü" adı altındaki askeri güç, Makedonya, Kongo, Somali ve Afganistan'a NATO birlikleri ile birlikte "operasyon" yapmak üzere yollanmıştır. 2005 yılının sonlarında, CIA'nın "terör" gerekçesiyle kaçırdığı insanları başta Guantanamo olmak üzere işkence üssü olan "toplama kampları"na AB'nin gözetiminde, Avrupa aktarmalı uçaklarla götürdüğü açıkça ortaya çıkmıştır. AB, Avrupa'da faşizmin yükselmesinin doğrudan ya da dolaylı esas destekçisi ve kışkırtıcısı, tek tek ülkelerde işçi sınıfına, emekçilere, sosyalistlere, devrimcilere, gençlere, göçmenlere düşman politikaların sahibi ve uygulayıcısıdır. Bütün bu kirli sicile geçen yıl Nobel Barış ödülünün verilmiş olması ise son derece anlamlıdır.

Avrupa'da faşizm yükseliyor

Ekonomik kriz, tüm Avrupa'yı sarmaya ve sarmaya devam ederken sadece işçi sınıfının mücadelelerinde değil, başta faşist ve ırkçı hareketler olmak üzere karşı-devrim cephesinde de önemli bir kırılma olduğu görülüyor. Yunanistan'da Altın Şafak adlı ırkçı faşist örgüt son seçimlerde yüzde 7'nin üzerinde oy alarak dikkat çekmişti. Bu yüksek oy oranıyla parlamentoya giren faşist parti, parlamentoda faşist fikirlerini savunmakla yetinmeyerek aldıkları cesaretle göçmenlere, işçilere ve devrimcilere saldırılarını arttırdı. Son olarak Yunanistan'ın solcu ve mücadeleci bir rap şarkıcısı olan Pavlos Fissas'ı bıçaklayarak öldürdüler.

Fransa'da ise Altın Şafak gibi her yönüyle klasik bir faşist parti görünümü vermese de Fransız siyasetinde faşizm kulvarını kaplayan FN (Ulusal Cephe), yerel bir seçimde tüm rakiplerini geride bırakıp seçimi kazanınca yeniden gündeme oturdu. FN'nin lideri Marine Le Pen'in cumhurbaşkanı seçiminde yüzde 18, partinin ise yüzde 13,5 oy alması bu tehlikeli yükselişin bir habercisiydi. Son dönemde sosyal demokrasinin cenneti olarak pazarlanan ülkelerden Finlandiya'da ırkçı ve faşist Hakiki Finler Partisi'nin ülkenin dört büyük partisinden biri haline gelmesi de tabloyu tamamlıyor.

2008'te başlayan büyük ekonomik krizin ardından 2009 Avrupa Parlamentosu seçimleri, Britanya'dan Avusturya'ya, Belçika'dan Yunanistan'a her ülkede milliyetçi, neofaşist olarak anılan partilerin çok ciddi bir sıçramasına tanık olmuştu. Son gelişmeler bu yükselişin devam ettiğini göstermektedir. Öncelikle, ekonomik kriz sadece kemer sıkma politikaları ve emekçi halk için zorluklar değil aynı zamanda barbarlığın siyasi ifadelerinden biri olan faşizmi de güçlendirmektedir. Krizle birlikte halkların kardeşliğini, göçmen işçilerin haklarını, enternasyonalizmi ve anti-faşizmi bir kenara bırakarak korumacı ve milliyetçi/yurtsever eğilimleri solun içinden savunmak kitlelere kolay ulaşma yolu gibi görünse de faşizmin deşirmesine su taşımakta ve işçi hareketini faşizme karşı silahsızlandırmaktadır. Diğer yandan başta Türkiye gibi ülkeler olmak üzere bir hedef ve model olarak savunulan Avrupa uygarlığının kapitalist niteliği dolayısıyla demokrasi ve insan hakları adına temsil ettiklerinin içinin ne kadar boş olduğu, Avrupa kapitalizminin krize düşer düşmez nasıl içinden faşizmi ve barbarlığı çıkarttığı görülmektedir.

Hatırlanırsa ödül daha önce de emperyalist ABD'nin başkanı Obama'ya ve Irak işgalini "adil" bularak destekleyen, emperyalizm yandaşı ve savaş çıkartkanı Çinli yazar Liu Şiaobo'ya verilmişti. Ne diyelim hepsine ayrı ayrı "yakışır!" AB'nin de ABD'nin de değil "barış elçisi" gerçek anlamda "savaş suçlusu" olduğunu emperyalist paylaşım savaşlarından, Vietnam'dan, Cezayir'den, Kongo'dan, Somali'den ve daha nice örneklerden biz çok iyi biliyoruz. O soğuk sularda can veren Afrikalı kardeşlerimizin ve nicelerinin asıl katillerini işçi sınıfının, ezilen ulusların ve tüm ezilenlerin tarihine, hesaplarını görmek üzere "insanlık suçlusu" olarak yazıyoruz.

Afrikalı göçmenlerin Nobelli katilleri

Ekim başında sayıları 500'ü aşkın Afrikalı kaçak göçmeni taşıyan bir geminin İtalya'nın Lampedusa açıklarında batması sonucu, 30'dan fazlası çocuk, en az 319 insan can vermişti. Aradan iki gün geçmedi ki aynı yerde 250 kaçağı taşıyan bir başka tekne battı. Bu kez ölü sayısı 10'u çocuk olmak üzere 50. Son on yılda ölenlerin sayısı binlerle ifade ediliyor.

İlk kaza üzerine başta İtalya olmak üzere Avrupa Birliği ülkeleri ayağa kalkmış, olay yerine göstermelik heyetler gönderip göçmen kaçakçılığına karşı daha sıkı önlemleri tartışmaya başlamıştı. Bu algı ve değerlendirme felsefi olarak burjuva, politik olarak da emperyalist kafasının tipik bir örneğidir. Burjuva kafa, olayların maddi (nesnel), yani sosyo-ekonomik arka planı ile değil sadece bunların sonuçları ile uğraşır. Emperyalist kafa ise sadece kendi "ülke"sinin güvenliğini düşünür.

AB ülkelerinin yetkililerine bakar-

sanız, olay bir grup kriminal göçmen çetesinin işidir ve onların getirdiği göçmenler "medeniyetin" sembolü, hatta beşiği Avrupa'yı kirletmektedir. Aynen, yaşadığımız coğrafyada, kirli savaş nedeniyle yerinden yurdundan edilen, köyleri yakılan, evlatları öldürülen Kürdistanlı göçmenler için "Beyaz Türkler" in yaptığı yorum gibi! Sanki Hindistan'dan Afrika'ya, Seylan'dan Latin Amerika'ya kadar bütün yeryüzünü tek gerçek "tanrı"sı para ve maddi çıkar için savaş ve sömürü cennetine çeviren, bütün doğal kaynakları kapitalist çarklar için talan edip bütün işçileri, yoksul köylüleri, ezilenleri "göçmen" haline getiren ABD ile beraber AB emperyalizminin kendisi değilmiş! Sanki Afrika'nın elmasından altınına, kahvesinden muzuna kadar bütün doğal yer altı ve yerüstü kaynaklarını kendi tekelleri için kurutan, o zavallı insanları kendi ülkelerinde günlük 1 doların altında bile iş bulamayacak hale getiren,

Halkın İsyanı Yargılanamaz! Cihan'a Özgürlük, tutsaklara özgürlük!

Adı gibi cihan sosyalizminin savaşçısı ve bu uğurda bir cihan partisinin inşası için mücadele eden DİP ve Dördüncü Enternasyonalin Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu (DEYK-CRFI) neferi olan M. Cihan Yılmaz yoldaşımıza uluslararası dayanışma mesajları gelmeye devam ediyor. Geçtiğimiz sayıda Yunanistan'dan Devrimci İşçi Partisi (EEK) ve Uruguay'dan İşçi Partisi'nin (PT) mesajlarını yayınlamıştık. Bu sayımızda da İtalya'dan, Finlandiya'dan Rusya'dan dört farklı örgütten yoldaşlarımızın dayanışma mesajlarını okuyucularımızla paylaşıyoruz.

İtalya

Mustafa Cihan Yılmaz ile dayanışma kararı

Komünist İşçi Partisi'nin (PCL-Partito Comunista dei Lavoratori) Siyasi Komitesi Türkiye'de, merkezi İstanbul Taksim'de olmakla birlikte ülkenin bütün büyük kentlerine yayılmış olan halk isyanından sonra tutuklanan ve gözaltına alınan yoldaşlarla tam bir dayanışma içinde olduğunu beyan eder.

Özel olarak, kardeş partimiz Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) Antalya şehrinde mücadele eden militanı Mustafa Cihan Yılmaz'la tam bir dayanışma içindeyiz. Erdoğan hükümetinin halkın kitlesel mücadelesi esnasında ve sonrasında başvurduğu şiddetli baskı, mücadelelerin devrimci bir yükselişe dönüşebileceği konusundaki korkusunun bir ifadesidir.

DİP'in bütün militanlarıyla uğrunda tutarlı olarak mücadele ettiği de budur: hareketin işçi sınıfının yönetici güç olarak

içine girmesiyle sosyalist bir yöne doğru evrilmesi. Öyleyse, Erdoğan'ın her geçen gün gericileşen İslamcı rejimine karşı mücadele eden, işçi sınıfı hareketinden ve ilerici çevrelerden herkes ile kardeşçe bir dayanışma içindeyiz.

- Mustafa Cihan Yılmaz'a ve Türkiye'de yaşanan halk isyanının bütün tutsaklarına özgürlük!
- DİP'le dayanışma ve onun devrimci politik çizgisine destek!
- Erdoğan rejimi yıkılsın!
- Türkiye'ye bir emekçi hükümeti gerek!
- Ortadoğu'da, Avrupa'da ve dünyada devrimci ve sosyalist bir alternatif için mücadeleye!

*PCL Siyasi Komitesi
Bolonya, 13 Ekim 2013*

Finlandiya

Dördüncü Enternasyonel'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu (DEYK-CRFI) Finlandiya seksiyonu Marksist İşçi Birliği adına, yoldaşımız Mustafa Cihan Yılmaz ve devrime katılmış olan diğer aktivistlerin Türk polisi tarafından hoyratça tutuklanmasını güçlü bir biçimde kınıyor ve derhal serbest bırakılmalarını

talep ediyoruz.

Yaşasın Türkiye işçi sınıfının ve gençliğinin başkaldırısı! Yaşasın DİP!

*Marksist İşçi Birliği adına,
Jani Poimala, 10 Ekim 2013*

Rusya

DİP üyelerine,
Sevgili Yoldaşlar, Rusya Marksist Örgütler Birliği (AMO) olarak, dünya çapında kapitalizmin hakimiyetine karşı verilen mücadelenin şanlı davasına güçlü bir biçimde katkı sunan ve gericiliğe karşı bütün gücüyle direnen DİP ile dayanışma içinde olduğumuzu ifade etmek isteriz. Tayyip Erdoğan ve iktidar partisinin, aralarında DİP üyelerinin de bulunduğu militanlara son aylarda gösterdiği sınıf düşmanlığı isyan hareketinin Türkiye siyasal hayatı üzerindeki nüfuzundan ve etkisinden doğmaktadır.

Dünya kapitalizmi birkaç yıldır ağır bir krizin içinden geçerken, devletler ve çok uluslu şirketler arasında çelişkileri de tırmandırıyor. Ancak kapitalist sistemin doğrudan kendisine yönelik bir tehdit ortaya çıktığında, sınıf içi anlaşmazlıklar bir tarafa bırakılıyor. Sistemin kendini korumaya yönelik araçları derhal devreye sokulur-

ken, insan hakları üzerine edilen yaldızlı sözler bir anda unutuluyor ve ister Türkiye'de ister Rusya'da ya da dünyanın başka bir ülkesinde olsun, insanın insan tarafından sömürsüne dayalı bu sisteme karşı çıkan yoldaşlarımız demir parmaklıkların ardına hapsediliyor. Bu nedenle, tutsak edilmiş devrimcilerin serbest kalmasını sağlamak, herkesten önce, devrimcilerin önünde duran bir görevdir. Sizin 6 Mayıs 2012'de yasadışı bir biçimde tutuklanan Rus eylemciler için bize destek verdiğiniz gibi biz de DİP üyesi Mustafa Cihan Yılmaz ile Sosyalist Gençlik Derneği üyesi Ayşe Deniz Karacagil ve Murat Sezgin'in serbest bırakılması için verilen mücadeleyi destekleyeceğiz.

Dünya sosyalizminden sınıfsız dünya toplumuna!

*Rusya Marksist Örgütleri Birliği
St. Petersburg Konseyi,
14 Ekim 2013*

Rusya

DİP'in tüm üyelerine,
Sevgili yoldaşlar!

Rusya Komünistlerinin Partisi (RPK)'nin Yürütme Komitesi olarak, DİP'in öncü militanlarından yoldaş Mustafa Cihan Yılmaz'ın ve Sosyalist Gençlik Derneği üyelerinin tutuklanmasının bizi ülkenizdeki iktidara karşı öfkeliendirdiğini belirtmek isteriz.

Benzer durumlar bizim, yani günümüz Rusyası komünistleri, için de alışıldık bir hal aldı. Türkiye'de Erdoğan ve çevresi gibi, Rusya'da da Putin ve etrafındaki iyiciler de son dönemdeki başkanlık seçimlerinde elde ettikleri başarılar yüzünden başları dönmüş durumdadır. Ancak kitlesel protestolarla karşılaştıklarında bu sarhoşluğun yerini korku aldı. Bu korku kendini sol politik güçlerin militanlarına yönelen sınıfsal zulüm ile kendini gösterdi.

Bizde Moskova'da secimlere hile karıştırılmasına ve yurttaşların sosyal hak-

larının ihlaline karşı barışçı bir protesto yürüyüşü yaparken tutuklanan otuz gösterici, asılsız suçlamalarla, bir buçuk yıldır hapisanede tutuluyor. Sizde de, birkaç ay devam eden hükümet karşıtı yoğun gösterilerden sonra hükümet, topluma korku salmayı amaçlayan birtakım sert önlemler alıyor.

Devrimci İsci Partisi önderliğine ve militanlarına oligarşik-bürokratik rejime karşı verdiğimiz mücadelede bize verdikleri destek için minnettarız. RPK de Türkiye'deki politik tutsakların serbest bırakılması için uluslararası bir kampanya düzenlenmesinde ve ülkenizdeki ilerici güçlerin Erdoğan'ın otoriter rejimine karşı bir birlik oluşturmasında üstüne düşen görevleri yerine getirecektir.

Yaşasın proleter enternasyonalizm!

*RPK Yürütme Komitesi,
12 Ekim 2013*

Antalya'da kırmızı fularlı yürüyüş

Antalya kırmızı fularlarıyla Gezi tutsaklarına özgürlük için yürüdü.

Emek ve Demokrasi Güçleri ve Gezi Tutsakları Ailelerinin ortak çağrısı üzerine 2 Kasım 2013 Cumartesi günü Kapalıyol Halk Bankası önünden başlayarak Gezi tutsakları için bir yürüyüş gerçekleştirildi. Antalya'da gerçekleştirilen Gezi operasyonları sonrasında gözaltına alınarak tutuklanan Devrimci İşçi Partisi üyesi Mustafa Cihan Yılmaz, SGD üyesi Murat Sezgin, Ayşe Deniz Karacagil, Fecri Ataseven ve Umut Baran için yapılan yürüyüşe yaklaşık 300 kişi katıldı. Mahkeme tarafından "sosyalizmi simgeleyen kırmızı fuları neden taktın?" sorusu ile suç unsuru oluşturulmaya çalışılmasını protesto etmek için yürüyüşçüler boyunlarına kırmızı fular taktı. Yürüyüş "Kırmızı fular takmak suçsa biz de taktık, bizi de alın" sloganlarıyla başladı. Cumhuriyet Meydanı'na kadar devam eden yürüyüş boyunca "Gezi halk isyanı yargılanamaz", "Tutuklamalar, gözaltılar, baskılar bizi yıldıramaz" ve "Gezi tutsakları

serbest bırakılsın" sloganları atıldı.

Yürüyüşün ardından basın açıklamasını Ayşe Deniz Karacagil'in annesi Nuray Erçağan okudu. Basın açıklamasında, tutuklamaların ve suçlamaların hukuksuzluğuna değinilirken, iktidarın halk isyanını bir terör hareketi olarak göstermeye çalıştığı dile getirildi. Basın açıklaması, "AKP'nin yarattığı güvensiz bir yaşama tepki gösteren, sınavlarla, oylamalarla eğitim ve çalışma haklarından yoksun bırakılan ve halklara daha fazla yoksulluk ve açlık vaat eden bu düzene dur diyen gençlerimiz bizim onurumuzdur. Kırmızı fular sosyalizmin simgesiye o fuları hepimiz taktık. Gezi direnişine hepimiz katıldık. Eğitim haklarından, özgürce yaşama haklarından mahrum bırakılmak istenen tüm gençlerimiz bir an evvel özgürlüğüne kavuşmalıdır. Bizim onların demir parmaklıklar ardında bir dakika bile durmasına tahammülümüz yoktur. Gezi tutsaklarına özgürlük istiyoruz" sözleriyle son buldu.

Arjantin'de devrimci Marksizmin tarihi zaferi!

27 Ekim Pazar günü yapılan parlamento seçimi, Arjantin'de devrimci Marksist güçlere tarihi bir zafer getirdi. 2011 seçimlerinde yaklaşık 500 bin oy almış olan Solun ve İşçilerin Cephesi (FİT-Frente de Izquierda y de los Trabajadores) bu seçimde oylarını 1 milyon 200 bine yükseltti. İki yıl içinde yüzde 140'lık bir artış! FİT bu sayede Arjantin parlamentosu olan Kongre'nin temsilciler meclisi kanadında seçime konu olan 127 sandalyeden üçünü kazandı. Bir sandalye için de hukuki süreç devam ediyor. FİT ayrıca eyaletlerde ve yerelerde temsilcilikler kazandı.

FİT, 2011'de üç devrimci Marksist partinin katılımı ile kurulan bir cephe. Başını Arjantin'deki kardeş partimiz, Dördüncü Enternasyonalin Yeniden Kuruluş Koordinasyonu (DEYK-CRFI) seksiyonu Partido Obrero (PO-İşçi Partisi) çekiyor. Cephenin ilk deneyimi 2011 seçimlerinde oldu. Hem parlamento hem de başkanlık seçimlerinde alınan oy sayısı yarım milyon civarındaydı. 2011 seçimlerinde FİT, büyük başarısına rağmen meclise girememiştir. Bu sefer ikisi PO'dan olmak üzere üç vekil yolladı meclise.

mücadele etmektedir. Öğrenci hareketinde radikal ve güçlü bir kanat oluşturmaktadır. Seçim meydanlarında, kapitalizmin krizine karşı işçi sınıfının haklarını, çıkarlarını ve mevzilerini en ufak bir taviz vermeksizin savunmaktadır. Arjantin toplumunun sorunlarının çözümünün sosyalizmde olduğunu işçilere açık açık ifade etmektedir. Latin Amerika'da kıtasal bir hegemonya elde etmiş olan burjuva milliyetçiliğine karşı kıtanın sosyalist birliğini savunmaktadır. Her seçim bölgesindeki işçi-emekçi yerleşim birimlerinde oylarının oranı bölgede elde ettiği ortalamanın bazen iki, bazen hatta üç katına yükselmektedir. FİT'in seçim zaferi, Arjantin'de işçi sınıfı öncüsünün bilincinde bir sıçrama anlamına geliyor. İşçi-emekçi mücadeleleri ile devrimci sosyalist mücadele birleşiyor.

rısını büyük bir devrimci atılımla yaşamıştı. Ama komünist bir önderliğin yokluğu, Brezilya İşçi Partisi (PT) tipi döneke önderlikler ve Chávez'in adıyla özdeşleşen ama bütün kıtada benzerleri görülen burjuva milliyetçi hükümetler, bu devrimci dalganın sönümlemesinin koşullarını oluşturdu. Bu yüzden 2005 sonrasında adım adım yerleşen bir durgunluk yaşandı.

2010'lu yıllar dünya devriminin merkezinin Akdeniz'e kayması sonucunu getirdi. Bu daha uzunca bir süre devam edecektir. Ama Latin Amerika da yeniden devrimci bir döneme doğru adımlarını atmaktadır. Bunun temelinde, Güney Amerika'nın en büyük iki ülkesi olan Brezilya ve Arjantin'in 2013 yılında, çok farklı biçimlerde de olsa, havanın işçi sınıfından yana döndüğüne ilişkin işaretler vermeleri yatıyor. Ötekilerle karşılaştırılmaz bir dev olan Brezilya'da Haziran ayında "Aşk bitti, burası artık Türkiye!" sloganı ile başlayan büyük isyan, bazı artçı dalgalarla etkisini sürdürüyor. Arjantin'de ise FİT'in tarihi seçim zaferi işçi sınıfının yüzünü, şimdilik sandıkta olsa da, sınıf mücadelesine ve devrimci politikaya çevirdiğini gösteriyor. Brezilya'da Lula'nın adıyla anılan ihanetin mimarı PT artık zor durumdadır. Arjantin'de 2001-2002 devrimci krizini durduran Kirchnerismo, yani burjuva milliyetçi sol denenmiştir ama şimdi tükenişe girmiştir. Öyleyse Latin Amerika bize yeni devrimci bir dalga vaat ediyor!

Oylar devrimci politikaya!

Türkiyeli okuyucunun bir buçuk milyon oyun anlamını değerlendirebilmesi için Arjantin'in nüfusunun bizim ülkemizin yaklaşık yarısı (40 milyon), seçmen sayısının ise 30 milyon olduğunu göz önüne alması gerekir. İşte bu oylar herhangi bir sol söyleme değil, devrimci politikalar savunan bir cepheye verilmiş oylardır. FİT sadece seçim alanlarında değil, günbegün mücadelelerde militanca yer alan bir cephe. Sendikalarda yarım yüzyıldır Arjantin işçi sınıfının başına çöreklenmiş olan Peronist bürokrasiye karşı sınıf mücadelecisi bir muhalefeti örgütlemektedir, bir dizi sendikada şimdiden başarı kazanmıştır. Fabrikalarda artan bir güçte ajitasyon yürütmektedir. Yoksul işçi *barrio*'larında halkın içinde militanca

Arjantin'e dikkat! Latin Amerika'ya dikkat!

Dünya ekonomik krizi, her yerde olduğu gibi Arjantin'e de ağır bir fatura getirdi. Peronist hükümet partisi bu seçimlerde ağır bir yenilgi yaşadı. İki yılda dört milyon oy yitirmiş durumda! Peronizm Arjantin'de işçi sınıfının kontrol edilmesi açısından burjuvazi için büyük bir önem taşıyor. Peronizm bölünürken devrimci Marksizmin işçi sınıfı içinde yükseliyor olması Arjantin hâkim sınıflarını ekonomik kriz içinde büyük bir sorunla karşı karşıya getirecek. Arjantin işçi sınıfına kemer sıktırmak isteyen, karşısında FİT'i ve PO'yu bulacak.

Latin Amerika ise 2000'li yılların ilk ya-

Fatsa'dan Salta'ya

PO'nun seçtiği vekillerden biri kuzeydeki sınır bölgesinde bulunan yoksul Salta eyaletinden. Burada FİT'in öteki partileri yok. PO seçime tek başına giriyor. PO Salta'da son yıllarda zaferden zafere koşuyor. Son iki ay içinde ise ön seçimlerden eyalet seçimlerine, eyalet seçimlerinden genel seçime oyunu toplam yüzde 70 arttırdı. Salta'nın başkentinde PO yüzde 30'a yakın oyla birinci parti! Eyaletin tamamında ise, kırsal kesimlerde gelişme biraz daha yavaş olduğu için ikinci parti. Yine de birinci gelen parti ile arasında sadece bir yüzde puanı var! Yüzde 20'ye yüzde 19! PO'nun Salta vekili genç militan Pablo López.

ne ve ibadetine saygı duyduğunu ve özel hayatla sınırlı kaldığı sürece kimsenin dinine karışılmayacağını anlatıyor.

Pek az sanayinin olduğu bu geleneksel ortamda partinin çalışmasını örgütlemek de kolay değil. PO, ırgatların, tütün ve şeker işçilerinin, sağlık emekçileri ve öğretmenlerin, çevrecilerin, avukatların ve tabii öğrencilerin canla başla çalışması sayesinde halka ulaşabiliyor.

Salta olayı, sosyalistlerin kendilerini mücadeleye içten biçimde adadıklarında ne "milagro"lar başarabileceklerinin resmidir. Türkiye tarihinde 1980 öncesinde Terzi Fikri ve yoldaşlarının bu tür bir mucizeyi Ordu'nun Fatsa ilçesinde gerçekleştirdiğini biliyoruz. Salta Fatsa'nın 21. yüzyılda dünyanın öteki ucundaki kardeşidir. Selam olsun Salta'ya!

İşçilerin vekili Néstor Pitrola

PO'nun Kongre'ye yolladığı üyelerden biri ünlü *piqueteros* (işsizler) hareketinin önderlerinden Néstor Pitrola. Nüfusun yüzde 40'ının yaşadığı ve büyük işçi kentlerinin ve mahallelerinin bulunduğu Buenos Aires eyaleti seçim bölgesi, daha ziyade zengin katmanların yaşadığı başkent Buenos Aires'i coğrafi olarak kapsıyor, ama seçim bölgesi olarak ayrı. Arjantin işçi sınıfının ağır tugaylarının yaşadığı bu seçim bölgesinde Pitrola 450 bin oy aldı. Oransal olarak bu yüzde 5'in üzerinde. İki yıl önce FİT'in toplam oyu yarım milyon dolayında iken, şimdi sadece Pitrola'nın oyu yarım milyona yaklaşıyor!

Pitrola siyasi hayatına 1968'de Córdoba eyaletinde lise öğrencisi iken PO'nun gençlik örgütünde başlıyor. Sonra mimari öğrencisi olarak üniversite gençliği içinde faal. O dönemde Córdoba'da olmak demek, 1969'da yaşanan işçi sınıfı ayaklanması (Cordobazo olarak bilinir) tarafından eğitilmek demek. Pitrola önce banka çalışanları sendikasında, 1976 askeri diktatörlüğü kurulduktan sonra saklanmak için geçtiği Buenos Aires'te ise grafik işçileri sendikasında önder bir sendikacı oluyor. 1980'li yıllarda sınıf sendikacılığı hareketinin önderlerinden biri oluyor.

1990'lı yıllarda çalıştığı yayınevinde esneklik ve güvencesizlik yolunda atılan adımlara karşı uluslararası planda örnek olan 80 günlük bir işgalin örgütleyicilerinden. 2000'li yıllarda Arjantin'i sarsan devrimci dinamiklerin en önemlisi olan işsizler hareketi *piqueteros*'un ve onun içindeki en güçlü siyasi eğilim olan Polo Obrero'nun (İşçi Kutbu) önderliğini yapıyor. 2007'de PO'nun başkan adayı olarak 285 bin oy alıyor. 2011'de FİT'in milletvekili adayı olarak yine Buenos Aires eyaletinde seçime giriyor, yüzde 3,6 oyla seçilmeye hak kazanıyor, ama FİT yüzde 2,7 oyuyla yüzde 3'lük ülke barajına takıldığı için Kongre'ye giremiyor. 2013'te ise Kongre'ye işçi sınıfının devrimci eğiliminin sesi olarak adımını atıyor.